

Agustí Codinach

Manifestació per la pau a Ucraïna a Barcelona.

Constructors de pau en un món convuls

La ciutadania reclama diplomàcia i accions
no-violentes a la guerra d'Ucraïna

P 3 i 8-12

Celebrar la Pasqua en comunitat

ràdio estel

Programació especial de Setmana Santa

2 d'abril, Diumenge de Rams

7.30 h Laudes, des de Montserrat

10.30 h La taula de l'Evangeli

11 h Benedicció de Rams i Eucaristia, des de la Catedral de Barcelona

18.45 h Vespres, des de Montserrat

19.15 h Missa de Diumenge de Rams, des de la Catedral de Barcelona

6 d'abril, Dijous Sant

7.30 h Laudes, des de Montserrat

18.30 h La taula de l'Evangeli

19 h Missa de la Cena del Senyor, des de la Catedral de Barcelona

7 d'abril, Divendres Sant

8 h Laudes, des de Montserrat

15 h Sermó de les 7 paraules, des de la Catedral de Barcelona

16.30 h La taula de l'Evangeli

17 h Acte litúrgic de la Passió del Senyor, des de la Catedral de Barcelona

8 d'abril, Dissabte Sant

8 h Laudes, des de Montserrat

18 h Vespres, des de Montserrat

22 h Vetlla Pasqual, des de Montserrat

9 d'abril, Diumenge de Resurrecció

8.30 h Laudes, des de Montserrat

11.30 h La taula de l'Evangeli

12 h Missa de Pasqua, des de la Catedral de Barcelona

18.45 h Vespres, des de Montserrat

19.15 h Missa de Diumenge de Pasqua, des de la Catedral de Barcelona

SEGUEIX-NOS

Available on the
App Store

Android app on
Google play

Constructors de pau

La configuració d'un nou ordre mundial sembla que és l'horitzó d'un moment present marcat per la inestabilitat amb signes com el conflicte bèl·lic d'Ucraïna o els efectes de la inflació del preu de l'energia. Fa més d'un any que el conflicte d'Ucraïna eleva l'escalada bèl·lica mundial. Quan aquest febrer passat es complia el primer aniversari d'aquesta guerra, el papa Francesc es preguntava si s'havia fet prou per evitar-la. Només fa uns dies, el món mirava amb atenció la trobada entre el president rus, Vladímir Putin, i el seu homòleg xinès, Xi Jinping. La il·lusió d'un paper constructiu de la Xina es pretenia fer tangible a través d'un pla de pau que el mandatari xinès hauria posat sobre la taula i que Putin es comprometria a estudiar.

Malauradament, els fets constaten que els estats estan incrementant les despeses militars i que no contempen la via diplomàtica com a primera i única opció per resoldre el conflicte. «És cert que l'imperialisme rus és perillós, però hi havia marge per a la diplomàcia i durant molts anys hi ha hagut marge de sobres per aconseguir que Rússia tampoc no se sentís amenaçada», ens

explica aquesta setmana el president de l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP), Xavier Masllorens. I afegeix que: «La pau, sense justícia, no té cap sentit: justícia social, política, econòmica... una situació de justícia global és necessària perquè hi hagi un caldo de cultiu de la pau.»

Alfons Calderón, membre de Cristianisme i Justícia, sosté que «no es tracta d'humiliar Rússia, sinó que Rússia pugui tornar al camí del diàleg». Segons aquest expert en relacions internacionals, el món «hauria de dotar-se d'institucions mundials amb més poder perquè l'ONU pot fer ben poca cosa perquè el Consell de Seguretat està ocupat per cinc potències amb dret a veto: Rússia, els Estats Units, França, el Regne Unit i la Xina». Ara és l'hora del diàleg per aturar la guerra. Sempre és un bon moment per dialogar. No ens hem d'esperar que cessin les hostilitats en territori ucraïnès per començar a construir la pau. Com assenyalen els experts, és probable que caminem cap a un nou ordre mundial. Seria desitjable que els cristians ajudéssim a configurar-lo des de la paraula, la diplomàcia i la fraternitat entre els pobles.

Contingut

-
- 03**
Editorial
 - 05**
La setmana
 - 06**
Opinió
 - 08**
En primer pla
 - 14**
Vida eclesial
 - 24**
Educació i Família
 - 26**
Reportatge
 - 30**
Carta dominical
 - 32**
Bíblia
 - 34**
Litúrgia
 - 36**
Espai lectors
 - 38**
Cultura
 - 46**
Agenda
 - 47**
Des del carrer

Francesc referma l'aposta pels corredors humanitaris

PÀGINA 14

La qüestió de les dones, signe dels temps

PÀGINA 21

L'assignatura de Religió

PÀGINA 26-29

38-39
Incorporació de veus femenines a Montserrat

47
Lourdes Altés, missionera a l'Índia

La setmana en tuits

JOAN CARLES CARLES @JCCARLES

Enginyer industrial

Un model d'Església que s'acaba, els rectors de santuari. Santuari de Cabrera, recordant els rectors Josep Cruells, ànima del festival Cantonigròs, i Josep Castanyé, bisbat de Vic; i la Montserrat, encarregada del restaurant

CARLOS CAMÍ SÁNCHEZ @CARLOSCAMI_

President de la Confederació de Centres Autònoms d'Ensenyament de Catalunya

A Catalunya hi ha més de 687 escoles concertades, amb més de 300.000 infants escolaritzats. És a dir, que 1 de cada 3 alumnes del nostre país ens han escollit

LAURA VILAGRÀ PONS @LAURAVILAGRA

Consellera de la Presidència

Hem rebut la subsecretària general del Sínode de Bisbes del Vaticà, Nathalie Becquart, al Palau de la Generalitat. Un plaer conversar amb ella durant la seva visita a Barcelona

PUCURULL @PUCURULL

Autor de «Mai no és tard» i «Gambada a gambada»

Tothom que va acabar la marató de Barcelona va rebre una medalla de metall. A l'Àlex Roca, amb paràlisi cerebral i una discapacitat física del 76%, li n'haurien d'haver donat una de platí i diamants

JOSEP MARIA VIÑOLAS ESTEVA @JVINOLASE

Sacerdot agregat de la Prelatura de l'Opus Dei

Processó al Berguedà per demanar la pluja a la Mare de Déu dels Torrents. «Deu-nos pluja amb abundància, Verge santa dels Torrents...»

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

Catalana venerable

Magdalena Aulina, fundadora de l'Institut Secular Operàries Parroquials, ja és venerable. Amb aquest motiu, el cardenal Joan Josep Omella va presidir, el 26 de març a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià de Barcelona, una missa d'acció de gràcies. Pina Milana, postuladora de la Causa de Beatificació, ha explicat a Ràdio Estel que l'obra «és de laiques consagrades que viuen en el món, enmig de la gent». En aquesta línia, ha comentat que Magdalena Aulina «va sentir aquesta crida l'any 1916 en un moment en què no era admissible l'opció de vida que proposava».

La també directora general de les Operàries Parroquials ha dit que «Magdalena Aulina ens ofereix avui un camí de santedat que pot arribar a tothom, perquè és exigent i alhora senzill». La postuladora ha destacat que «va ser una dona profètica en la defensa de la crida universal a la santedat». Magdalena Aulina va néixer el 1897 a Banyoles i va morir a Barcelona el 1956. El seu institut es va aprovar en els inicis del Concili Vaticà II, el 6 de novembre del 1962. Ara segueix el procés de beatificació.

Zoom

MACIÀ GRAU

«Ell va morir per tu. I tu, què fas per Ell?», és la frase escollida per la basílica de la Concepció per animar la ciutat de Barcelona a participar en les celebracions de Setmana Santa. La parròquia va omplir el centre de la ciutat amb centenars de cartells on es pot llegir aquest lema, juntament amb una imatge de Crist a la creu i un codi QR que enllaça amb la programació litúrgica de Setmana Santa de la parròquia. El seu rector, Mn. Ramon Corts, ha explicat que el sentit d'aquesta campanya és «recordar a la ciutadania que Crist va morir per ells i els convida a viure amb Ell».

L'efemèride de la setmana

3 d'abril del 1493: els Reis Catòlics reben Colom, retornat d'Amèrica, a Sant Jeroni de la Murtra

DES DEL MONESTIR

Una hoste sorprenent a Sant Benet de Montserrat

El mes de gener passat va venir un matrimoni a passar uns dies a la nostra hostatgeria, venien de Noruega i la sorpresa va ser majúscula en saber que teníem entre nosaltres una bisbessa! En concret la bisbessa de l'Església luterana de la diòcesi d'Oslo, la capital del país. Es tracta de Kari Veiteberg, una pastora que ens explicava que el mateix any que ella va néixer —en fa 62— es va ordenar la primera pastora luterana a l'Església de Noruega.

Em va fer molta impressió la naturalitat amb què vivia i compartia la seva experiència de pastora. Quan ella era petita el 85% dels noruecs eren luterans, per tant, per a ella, era el més normal. De jove va estudiar Teologia i després arts escèniques. La seva vocació, però, la va portar al servei pastoral, ens

va explicar que durant quinze anys va acompanyar gent del carrer, sobretot dones nigerianes, immigrants catòliques. Va proposar-se que cada persona tingués un nom i defugir dels genèrics com una *immigrant*, el *forner*... No tenia una església i feia la seva pastoral als bars, allà on hi havia la gent més vulnerable, intentant trobar les paraules més adients per fer pregària amb elles i inspirar-los la força, la confiança i la fe que necessitaven.

Kari Veitenberg va ser escollida bisbessa fa cinc anys. El procés d'elecció implica molta gent. A la votació hi participen catequistes, pastors, pastores, altres bisbes, etc. i en una primera volta apareixen 150 noms, després es vota entre els 50 primers, els 10, els 6, els 3 i, finalment, entre aquests surt

MONTSERRAT UNTERLÖHNER

Monja de Sant Benet de Montserrat

l'escollit o escollida. L'Església de Noruega té 11 bisbes i un dotzè que presideix (meitat homes i meitat dones). Ella és la primera bisbessa que s'ha escollit per a la capital, Oslo, cosa que és un pas important. I més, tenint en compte que es defineix com a feminista i de la Teologia de l'alliberament. No cal dir que per a mi va ser tot un descobriment escoltar de primera mà el testimoni d'aquesta dona, esposa, pastora i bisbessa. A anys llum del meu imaginari catòlic!

Va ser tot un descobriment escoltar de primera mà el testimoni d'aquesta dona, esposa, pastora i bisbessa

MN. JUAN MANUEL BAJO LLAURADÓ

Director-coordinador de SIPS-Catalunya

La carta del papa Francesc amb motiu de la Jornada Mundial del Malalt d'enguany ens ha recordat que la malaltia forma part de l'experiència de tots com a éssers humans; hi especificava la necessitat de caminar junts en la malaltia i que s'ha de viure acompanyada des de la cura i la compassió.

Últimament han aparegut tres llibres que a través de la seva lectura ens animen a fer aquest camí d'acompanyament a les persones vulnerables i que són referents en el nostre caminar com a cristians, persones exemplars que són posades davant nostre per prendre'n exemple, per viure i acompanyar la realitat del sofriment i la malaltia. Aquests llibres són *Los santos y la enfermedad* (PPC), *Los santos del siglo XX y la enfermedad* (PPC) i *Cercanos a los que sufren. 26 evangelizadores en el cam-*

PUNT DE VISTA

Sants i santes i el sofriment

po de la salud (Editorial San Pablo).

La història de l'Església és plena de sants i santes que han sofert al llarg de la seva vida greus malalties. Complicacions que, lluny d'irritar-los o de tancar-los en ells mateixos, van ser un esperó en la seva vida d'intimitat amb el mateix Mestre Jesús. És en síntesi el que ens aporten els dos primers llibres.

Afortunadament, la història de la humanitat està poblada d'homes i dones excepcionals que han dedicat la vida a la cura dels altres. És el que ens transmet el tercer d'aquests llibres.

La història de l'Església és plena de sants i santes que han sofert al llarg de la seva vida greus malalties

El contingut d'aquests tres llibres pretén oferir-nos una reflexió rigorosa i actualitzada de la vivència i el pensament sobre la malaltia en la persona dels sants. Volen acostar-nos a veure l'experiència humana de la vulnerabilitat. Molts d'ells han viscut una existència humana en un estat de malaltia que els ha anat configurant i marcant de manera profunda. No han estat simplement espectadors, sinó «pacients» visitats per aquesta realitat.

La malaltia i el patiment han estat per a les persones llocs fonamentals d'allunyament i de trobada amb la fe i l'espiritualitat. Que la lectura d'aquests tres llibres ens pugui apropar a aquest misteri amb una mirada oberta i que l'exemple dels sants ens il·lumini en les possibles proves que es puguin presentar a la porta de la nostra vida.

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Un testimoni del Diumenge de Rams

Avui iniciem la Setmana Santa amb la celebració del Diumenge de Rams. Aquest dia és habitual que a l'exterior de moltes parròquies i centres de culte se celebri la popular benedicció dels rams i les palmes. Acabada la lectura de l'Evangeli, la comunitat congregada entra en processó al temple per continuar amb la celebració de l'Eucaristia.

Avui recordem l'episodi de la vida de Jesús en què va entrar a Jerusalem damunt d'un pollí. Diu l'evangelista que la multitud, quan passava Jesús, encatifava el terra amb branques i l'aclamava cridant: «Beneït el qui ve en nom del Senyor! Hosanna a dalt del cel!» (Mt 21,9).

Un dels primers testimonis que conservem d'aquesta festa entranyable és el que ens narra Egèria, una pelegrina hispana del segle IV. Egèria explica amb detall com se celebrava el Diumenge de Rams a Jerusalem. Al migdia, els fidels anaven fins a una església que es trobava a la muntanya de les Oliveres i allà pregaven i proclamaven les lectures de la Sagrada Escripura pròpies del dia. Després baixaven en processó fins a Jerusalem mentre cantaven himnes. En el relat llegim que, mentre caminaven, tant nens com grans duïen rams de palma i d'olivera. Un cop a Jerusalem, es reunien a l'església de l'Anàstasi i acabaven la celebració pregant davant de la creu.

Egèria explica que el bisbe que presidia la celebració entrava a Jerusalem com Jesús, humilment, muntat en un pollí. Demanem al Senyor que ens

ajudi a portar el missatge de l'Evangeli als nostres germans i germanes amb amor i humilitat. Així ho feia Jesús. Ell ens diu a cadascun de nosaltres: «Accepteu el meu jou i feu-vos deïxebles meus, que soc mansuet i humil de cor» (Mt 11,29).

La pelegrina destaca de manera especial que en la processó hi participaven molts nens. Els més petits que encara no caminaven anaven a collibè dels seus pares. També comenta que procuraven que la processó marxés a poc a poc, perquè les persones grans poguessin seguir-la. Tant de bo que les nostres comunitats siguin, tal com diu el papa Francesc, «oasi de misericòrdia» (*Misericordiae vultus*, 12), on tots, però especialment els més petits i vulnerables, se sentin estimats i acollits.

Egèria descriu amb detall les lectures de la Sagrada Escripura que es proclamaven als llocs per on passaven. Era una dona enamorada de Crist i de la Paraula. El seu testimoni ens anima a buscar algun moment de la setmana per llegir i meditar amb devoció la Paraula de Déu. Si la meditem sovint creixerem en la fe i en l'amor als altres.

Benvolguts germans i germanes, sortim a trobar Jesús amb alegria. Acompanyem el Senyor en l'inici de la Passió. Ell va anar lliurement a Jerusalem i, complint la voluntat del Pare, va donar la vida per la salvació de la humanitat. Demanem a Maria que ens ensenyi a ser al costat de la Creu de Jesús i de la de tots els crucificats del nostre món.

Si vols la pau, prepara't per a la pau

**El conflicte d'Ucraïna
eleva un grau més l'escalada bèl·lica mundial**

Comunitat de Sant'Egidio

El 25 de febrer va tenir lloc la manifestació «Catalunya per la Pau», on es va fer present la Comunitat de Sant'Egidio, entre altres entitats.

PERE ORTEGA
«No sé què esperen els nostres líders per buscar una sortida per la via diplomàtica al conflicte»

La història s'ha encarregat de demostrar que la famosa màxima llatina *Si vis pacem, para bellum* («Si vols la pau, prepara't per a la guerra») ha estat un fracàs rotund. L'exemple més recent, però no l'únic vigent malauradament, és la guerra d'Ucraïna.

Els països més armats són els que més inseguretat i terrorisme pateixen, per la qual cosa té més sentit pensar que «si vols la pau, prepara't per a la pau». Com? El president de l'Institut Català Internacional per la Pau (ICIP), Xavier Masllorens, ens ho resumeix així: «La pau, sense justícia, no té cap sentit: justícia social, política, econòmica... una situació de justícia global és necessària perquè hi hagi un caldo de cultiu de la pau.»

Quan aquest febrer passat es complia el primer any de guerra a Ucraïna, el papa Francesc es preguntava si s'havia fet prou per evitar-la. Per a la presidenta de Justícia i Pau Barcelona, Dolors Fernández, la resposta és molt clara: «No. Els conflictes no es resolen amb les guerres, es resolen parlant i arribant a acords. La guerra només produeix destrucció, misèria, trencament i les conseqüències de dolor i rancúnia perduren durant molt de temps.»

Una invasió com la que ha dut a terme el president rus Vladímir Putin

«mai no és justificable», afegeix Masllorens, «i és cert que l'imperialisme rus és perillós, però hi havia marge per a la diplomàcia i durant molts anys hi ha hagut marge de sobres per aconseguir que Rússia tampoc no se sentís amenaçada».

També el president honorari del Centre Delàs d'Estudis per la Pau, Pere Ortega, considera que la guerra es podria haver estalviat «si s'hagués actuat sobre les causes que la van motivar. Ja Joan XXIII, amb *Pacem in terris*, diu que la guerra mai no pot ser justa, des de l'aparició de les bombes nuclears. I la guerra a Ucraïna és una guerra que duen a terme potències nuclears: Rússia, els Estats Units i l'OTAN. La demanda principal era que Ucraïna no entrés a l'OTAN perquè això representava col·locar una amenaça a la frontera russa: bases militars».

«Occident podria haver estat una mica més sensible a Rússia, sense oblidar que qui ha creuat el llindar de les paraules a la guerra ha estat l'actual govern rus», reflexiona Alfons Calderón, membre de Cristianisme i Justícia. Segons aquest expert en relacions internacionals, el món «hauria de dotar-se d'institucions mundials amb més poder perquè l'ONU pot fer ben poca cosa perquè el Consell de Seguretat

XAVIER MASLLORENS
«L'escalada militar és un drama per a la humanitat»

DOLORS FERNÁNDEZ
«Ens juguem la credibilitat de la humanitat amb totes les seves maneres d'organitzar-se en àmbit eclesial, polític, i el desànim de les persones més febles»

està ocupat per cinc potències amb dret a veto: Rússia, els Estats Units, França, el Regne Unit i la Xina».

Fracàs de la diplomàcia

Una cosa que es pot constatar és que els governs estan incrementant les despeses militars i que no contempen la via diplomàtica com a primera i única opció per resoldre l'enfrontament.

En aquest sentit, Pere Ortega s'exaspera quan diu que «no sé què esperen els nostres líders per buscar una sortida per la via diplomàtica al conflicte». Per a aquest analista, una evidència és que tots els conflictes, tard o d'hora, es resolen en una taula de negociació. També en el cas d'Ucraïna: «És l'únic camí, però com que la veu cantant la porta els Estats Units i Europa hi té un paper secundari, no s'ha seguit la via diplomàtica.»

Segons Ortega, «els Estats Units han dit que encara no s'ha desgastat prou Rússia com per poder iniciar unes negociacions i poder imposar-los unes condicions més dures. De moment, els grans perjudicats són els ucraïnesos, que necessiten tota la nostra solidaritat i ajuda humanitària.»

Una de les veus que més demana una solució dialogada és la del papa Francesc, però Ortega també fa referència a la Xina: «Tot i que no se li fa cas, ha presentat un pla de pau que

intenta donar una mica de satisfacció a les dues parts. Diu que Ucraïna és un estat sobirà i que cal respectar-ne la integritat territorial, i que cap estat del món s'ha de sentir amenaçat per un altre, que era l'argument de Rússia per començar la guerra.»

«L'escalada militar és un drama per a la humanitat», sosté Xavier Masllorens, i «demonitzar l'enemic i excloure'l com està fent Occident i l'OTAN és molt perillós. Cal obligar els contendents a asseure's en una taula de negociació, on ningú no guanya, sinó que tots hi guanyen».

En el món hi ha 32 conflictes vigents, però la guerra a Ucraïna, a les nostres portes, els invisibilitza. Per això, Dolores Fernández apunta que en aquesta guerra «senzillament ens juguem la credibilitat de la humanitat amb totes les seves maneres d'organitzar-se en àmbit eclesial, polític i, sobretot, el desànim de les persones més febles que en viuen les conseqüències». I subratlla que «un conflicte ha de dur-nos a veure que n'hi ha molts més que no estan resolts. Tenim l'obligació, com a cristians, de tenir-los presents en favor de les persones que els pateixen».

Malgrat que aquesta guerra té lloc a Europa, el Vell Continent sembla que hi pinta més aviat poc. Aquí tenim un gran desafiament, explica Alfons Calderón, «interessa que la Unió Europea sigui forta i que tingui veu pròpia al

L'armament guanya terreny a la diplomàcia.

marge dels Estats Units i això no ho aconseguirem fins que deixem de mirar-nos el melic. Com a europeus, hauríem d'assumir la defensa d'Europa i no subcontractar l'OTAN. Els interessos dels Estats Units no són exactament els mateixos que els d'Europa i no són un exemple en els darrers 30 anys de fair play en el tema de les relacions internacionals».

Amb tot, reconeix que «Occident també hauria d'entonar el mea culpa: va pel món donant lliçons i primer hauria de practicar un exercici més humil i pensar que també pot aprendre dels altres».

Cal caminar cap a un nou ordre mundial. Quan la Xina i Rússia demanen «un nou ordre internacional», indica Alfons Calderón, «en algunes coses tenen raó perquè és massa eurocèntric i, fins i tot, cristianocèntric. El nou ordre hauria d'obrir-se a cultures asiàtiques, a formes de fe diferents, ampliar el Consell de Seguretat de l'ONU... però quan la Xina i Rússia reclamen un nou ordre internacional els agradaria que la democràcia i els drets humans no tinguessin tant de pes i que formes de govern com l'autocràcia, per no dir dictadura, tinguessin més força».

Una cosa que fem molt poques vegades és aprendre les lliçons que la història ens deixa, i repetim els mateixos errors. De fet, hem tornat a sentir novament el concepte de «guerra freda». En paraules del president honorari del Centre Delàs, «som davant d'una escalada geopolítica de l'àmbit militar que està configurant un altre cop el retorn a una guerra freda, evidentment diferent. Es pot configurar un altre cop una geopolítica que enfronti dos blocs: un liderat per la Xina i un altre liderat pels Estats Units».

I la direcció a seguir hauria de ser una altra: el desarmament. És a dir, explica Ortega, « cercar un mínim comú denominador militar entre països perquè ningú no se senti amenaçat per cap altre. El millor camí per a la pau és el desarmament. L'armament l'únic que fa és incrementar els conflictes armats».

El papa Francesc també ha dit que estem vivint una Tercera Guerra Mundial per parts. Segons la presidenta de Justícia i Pau, «aquesta guerra, com tants altres conflictes que s'estan vivint actualment, com la misèria, la fam, la manca de feina, la crisi climàtica, i podríem anar sumant-hi, són els símptomes d'una societat que ha de canviar els paràmetres».

Agustí Codinach

«Atureu la guerra»,
demana la ciutadania.

Dret a la legítima defensa

El món occidental s'ha bolcat amb Ucraïna pel que fa a armament i les partides per enviar-hi material bèl·lic s'han multiplicat. Però hi ha alguna línia vermella que no s'hauria de creuar quan parlem de legítima defensa?

«El dret de la defensa és legítim», constata Dolors Fernández, «i, per tant, s'ha de defensar la vida dels països, pobles i persones de les diferents agressions, però s'hauria de fer a través de l'acció no-violenta i del diàleg».

Des de l'ICIP s'han documentat 247 accions no-violentes de defensa civil a Ucraïna, ens comenta Xavier Masllorens: des de manifestacions en territori hostil fins a tallis de carretera amb 200 o 300 persones.

«Això és llavor de futur», assegura Masllorens, «aquestes accions no guanyaran la guerra, però dificulten molt que es puguin cometre barbaritats. Aquestes accions són molt petites, però aquestes mateixes accions, si hi hagués cossos de defensa civil no-violenta funcionant als països, serien cossos dissuasius. Creiem fermament que és possible crear aquesta mentalitat una mica diferent».

El president de l'ICIP assenyala dos aspectes confrontats: «El dret a la legítima defensa i l'armamentisme. Estem a favor de la legítima defensa i contra l'armamentisme, però és obvi que la gent es defensa com sap i com pot; malauradament és amb armes.»

Pere Ortega encara ens planteja una altra qüestió: quan et sents agredit, la millor manera és respondre-hi amb violència si això provocarà un mal superior al que vols evitar? «Ucraïna té dret a defensar-se, evidentment, però

ALFONS CALDERÓN
«No es tracta d'humiliar Rússia, sinó que Rússia pugui tornar al camí del diàleg»

hi ha altres maneres? Gandhi defensava que la no-violència és molt superior a la violència, que fins i tot pot resistir i abatre enemics molt potents. Mentre hi hagi una possibilitat d'evitar una violència superior com és la guerra, hem de pensar que no és la millor manera. Potser hi ha altres formes de resistir un atac abans que una guerra.»

Aquí també els ciutadans del carrer tenim una responsabilitat. «S'espera de nosaltres la nostra solidaritat amb qui pateix. Essent al costat de les accions i activitats que promouen les entitats a favor de la justícia i la pau. Hem de ser la veu dels qui no tenen veu per denunciar les causes que provoquen les guerres», recorda Dolors Fernández, «hem de traspuar l'amor a l'altre i entendre el seu patiment per poder sentir-nos a prop. Hem de treballar amb les altres confessions religioses a través de trobades, pregàries, espais de reflexió per donar testimoni que, des de la diferència, sabem trobar els punts que ens uneixen».

Xavier Masllorens està convençut que l'opinió pública té molta força, «la ciutadania té la capacitat catalitzadora d'una nova narrativa, d'un paradigma nou. Cal treballar per a la prevenció dels conflictes amb una mentalitat molt diferent de seguretat, que és una seguretat humana, feminista, que tingui en compte la cura dels altres, una seguretat comuna perquè si l'altre se sent segur jo també em sentiré segur».

També Pere Ortega anima a «protestar» i recorda que a moltes ciutats europees hi ha hagut moltes manifestacions contra aquesta guerra: «Hem de dir que aquest no és el camí per aconseguir la pau. Hem de pressionar els nostres governs i caminar cap a unes societats de cooperació, no d'enfrontament ni de militarisme. Tard o d'hora haurem de recompondre ponts amb Rússia.»

Com insisteix Alfons Calderón, «no es tracta d'humiliar Rússia, sinó que Rússia pugui tornar al camí del diàleg».

Càritas Ucraïna

Voluntaris de Càritas atenen la població refugiada.

Aquesta setmana el Papa mostra la seva proximitat als refugiats, constatem la persecució als cristians, recordem la Col·lecta pels Llocs Sants, oferim propostes de Pasqua per a les famílies, parlem de la campanya Xtants i recollim la visita de Nathalie Becquart a Barcelona

 Vaticà

Francesc referma l'aposta pels corredors humanitaris

«L'acollida és el primer pas per a la pau»

Francesc, afectuós amb els refugiats.

Comunitat de Sant'Egidio

RODRIGO MORENO QUICIOS
Corresponsal a Roma

«Des del 2016 s'han salvat 6.080 vides humanes arribades legalment a Europa, instal·lades sobretot a Itàlia, però també a França, Bèlgica i en menor nombre en el principat d'Andorra i a San Marino», explica orgullosa Daniela Pompei al Papa. Pertany a la Comunitat de Sant'Egidio i és una de les responsables dels corredors humanitaris pels quals van passar els refugiats amb els quals Francesc es va reunir fa uns dies a l'Aula Pau VI del Vaticà. «Cadascun de vosaltres mereixu tota l'atenció per la dura història que heu viscut», els ha dit.

Segons Pompei, els corredors humanitaris suposen «una petita espurna davant del mur de la impossibilitat i la idea de no poder fer res». Per a Francesc, «una via practicable per evitar les tragèdies i el perill de ser víctima del tràfic de persones». I per a Anna Jabbour, una refugiada siriana que va exposar el seu testimoni, «un somni, la possibilitat de viure en pau i tran-

quil·litat i treballar i integrar-se en la societat».

En sentit estricte, són àrees desmilitaritzades en zones de conflicte perquè pugui accedir-hi l'ajuda humanitària i els refugiats en puguin sortir. I en aquest cas, itineraris per terra per arribar a Europa alternatius a la ruta pel Mediterrani. Un mar que Francesc ha descrit una vegada i una altra com «un cementiri» per la quantitat de migrants que s'hi ha ofegat fugint de la guerra. Segons l'Organització Internacional de les Migracions, 1.522 només l'any 2022 i 24.871 persones des del 2014.

«Mai més estrangers»

En la seva trobada amb refugiats, Francesc va tenir paraules d'agraïment per a la Comunitat de Sant'Egidi, la Federació d'Esglésies Evangèliques, la taula formada per Metodistes i Valdesos, Càritas Itàlia i el govern italià. «Aquesta realitat es deu a la vostra generosa creativitat.» També va donar les gràcies a Mattia i la seva família, italians de les Marques que acullen una família

siriana des del 2018. «Estic emocionat de representar una família que no ha tingut por d'obrir casa seva i ha trobat tantíssims parents nous arribats de lluny, però ja mai més estrangers», va dir el pare.

El Papa va recordar als països d'acollida que no n'hi ha prou de permetre l'entrada al territori. «Cal treballar per la integració i això és important. L'acollida és el primer pas per a la pau.» I es va mostrar optimista amb el fet que aquesta iniciativa sigui la llavor d'una Europa i un món que, en contrast amb els episodis que viu actualment, sigui capaç de viure en harmonia. «Aquesta història d'acollida és un esforç concret per a la pau. Aquest és un servei als pobres, als refugiats i una experiència forta d'unitat entre cristians.»

En els darrers set anys, els corredors humanitaris han permès l'entrada a Europa d'afeganesos, sirians, eritreus, congolesos, nigerians, camerunesos, sudanesos, somalis, iemenites, iraquians, palestins, guineans, togolesos i en aquest darrer any ucraïnesos, sobretot dones i nens.

 Vaticà

Mons. Fortunatus Nwachukwu constata que la violència i les mesures repressives s'han intensificat

Un de cada set cristians és víctima de persecució

Els cristians sirians tenen una dura experiència de persecució.

VATICAN NEWS
Ciutat del Vaticà

«Un de cada set cristians pateix avui persecució.» Així ho va afirmar el nunci Fortunatus Nwachukwu, observador permanent del Vaticà davant les Nacions Unides i altres organitzacions internacionals, en el seu discurs en la 52ena sessió del Consell de Drets Humans de l'ONU.

Mons. Nwachukwu ha cridat l'atenció sobre «la situació de moltes persones i comunitats que pateixen persecució a causa del seu credo religiós». «En els darrers anys hem estat testimonis de l'empitjorament de les mesures repressives i els abusos, fins i tot per part de les autoritats nacionals, contra les minories religioses a molts països del món», va afegir el representant vaticà. A més, «la pro-

fanació i destrucció de llocs de culte i espais religiosos, i els atacs violents contra líders religiosos, s'han intensificat recentment i cada vegada són més freqüents».

No menys preocupant és «la condició dels creients en alguns països on, rere la façana de tolerància i inclusió, es perpetra una discriminació més subtil i insidiosa». «D'aquesta manera», ha dit el prelat, «es perd molt d'espai per a un diàleg sa i fins i tot per al discurs públic (...) No hem de passar per alt el fet que la violència i els actes de discriminació contra els cristians augmenten fins i tot en països on no són minoria».

Segons el nunci, «la llibertat religiosa també es veu amenaçada quan els creients veuen restringida la capacitat d'expressar les seves creences en la vida de la societat en nom d'una idea errònia d'inclusió».

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Jesús al mòbil

Fa uns mesos una amiga em va insistir que veiés els primers capítols d'una sèrie sobre Jesús de Natzaret que s'havia de descarregar al mòbil. És una aplicació gratuïta. Me la vaig descarregar, vaig començar a veure-la i ja no em vaig poder aturar. M'ha impactat la seva capacitat d'arribar al cor.

La sèrie es diu *The Chosen* («Els escollits»). Una ficció realitzada als Estats Units, dirigida per Dallas Jenkins, protestant, amb un equip de diferents denominacions cristianes i assessorats per teòlegs catòlics, alguns d'Esglésies reformades i jueus. En el moment en què escric, ha tingut més de 500 milions de visualitzacions. Han passat menys de 4 anys des del seu llançament el 2019 i s'ha produït a través de micromecenatge. Un autèntic èxit de viralització. Tot i que algunes escenes puguin ser massa literals sobre els miracles de Jesús, el to general i els personatges són molt eloqüents i profundament humans. Moltíssima gent s'ha apropiat novament a Jesús a través d'aquest Johnatan Roumie (catòlic), tan normal i senzill com qualsevol i amb una gran capacitat d'expressar com Jesús contactava amb cada persona per donar-li un amor completament únic i personal. La qualitat cinematogràfica de la sèrie no és hollywoodiana, però és prou correcta perquè puguem endinsar-nos en el misteri d'aquesta Persona entorn de la qual gira la nostra vida. Cada generació té la seva manera d'entendre Crist. Descobreix facetes noves, angles especialment eloqüents. Però cal fer-lo proper, i aquesta iniciativa ho ha aconseguit. Proper per l'estil del personatge i perquè el tens al mòbil. Una iniciativa que farà un bé immens permetent les persones apropiarse a Jesús viu.

LETICIA SOBERÓN

Experta en Intel·ligència col·laborativa

Terra Santa

De Betlem a Jerusalem: col·lecta pontificia pels Llocs Sants

«El Nen que neix a Betlem mor a la creu»

Com explica la Comissaria de Terra Santa de la província de la Immaculada Concepció, «Francesc va ser un gran contemplatiu, capaç d'emocionar-se amb el candor del Nadal, d'aquest Infant que acabaria clavat en una creu, obrint així les portes de l'eternitat. Betlem i Jerusalem amb prou feines estan separats per una desena de quilòmetres; naixement i mort, com una altra forma de naixement i plenitud de l'amor de Déu».

A través de la col·lecta del Divendres Sant es contribueix al sosteniment de la presència cristiana a Terra Santa, així com l'obra cultural, social i assistencial que desenvolupen les comunitats cristianes.

La Custòdia de Terra Santa va ser creada per sant Francesc d'Assís el 1217. Actualment està present a Israel, Palestina, Jordània, Egipte, Síria, el Líban, Xipre i Rodes, on treballen 270 franciscans de 41 nacionalitats.

La Custòdia s'encarrega de 55 santuaris, desenvolupa la pastoral a 24 parròquies i 79 esglésies, té 15 escoles, tres centres de formació professional i cada any beca 525 estudiants universitaris.

Pel que fa a l'activitat assistencial compta amb més de 630 habitatges per a famílies necessitades, cinc hospitals, sis cases noves per a l'acollida de pelegrins i 1.100 llocs de treball en diferents activitats.

L'acció cultural, científica i ecumènica també forma part de la responsabilitat de la Custòdia, que promou a través de la Facultat de Teologia bíblica i arqueològica, l'Estudi Teològic Jerosolimità, el Centre d'Estudis Orientals del Caire, el Centre Ecumènic de Damasc, els centres editorials de Jerusalem, Milà i Madrid amb l'edició de la revista *Terra Santa* en sis idiomes, les publicacions científiques de l'Estudi Bíblic Franciscà, el Centre d'Informació Cristiana a Jerusalem i l'Institut musical Magníficat per a la joventut.

REDACCIÓ
Betlem

Es commemora el VIII centenari de la celebració del que es considera el primer pessebre vivent de la història

Un any més se celebra la col·lecta pontificia del Divendres Sant, per ajudar els cristians de Terra Santa. En aquesta ocasió el lema és «El Nen que neix a Betlem mor a la creu» i commemora el VIII centenari de la celebració del que es considera el primer pessebre vivent de la història, ideat per sant Francesc d'Assís a Greccio (Itàlia).

Propostes adreçades a joves i famílies que volen celebrar el Tridu Pasqual

Viure l'autèntic sentit de la Pasqua

La Pasqua de les Avellanes aplega centenars de joves per viure la Passió, Mort i la Resurrecció de Jesús de Natzaret.

MACIÀ GRAU

A mesura que s'apropa la Pasqua, són moltes les famílies que es plantejen quina és la millor opció per viure l'autèntic sentit de la joia de la resurrecció del Crist en comunitat. Per ajudar-les a compartir l'experiència del Tridu Pasqual, que va des del Dijous Sant fins al Diumenge de Pasqua (aquest any té lloc entre els dies 6 i el 10 d'abril), recollim algunes de les propostes que trobem a les diòcesis catalanes.

Pasqua de les Avellanes

Una de les trobades de joves amb més tradició a Catalunya és la Pasqua de les Avellanes, que des de fa 50 anys aplega centenars de persones per viure la Passió, Mort i la Resurrecció de Jesús de Natzaret. Es tracta d'una trobada organitzada pels maristes, que cada any celebren al monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, al bisbat d'Urgell. Hi poden anar els joves a partir de 17 anys, i per participar-hi només cal omplir un formulari d'inscripció a la pàgina web maristes.cat.

L'equip d'organitzadors, que ja

fa mesos que treballen en l'edició d'aquest any, ha triat el lema «Amb Crist, transforma't», que com expliquen se centra en tres conceptes clau: «Transformar-se, transformar-nos i el Regne de Déu com a proposta transformadora.» La preparació per a aquesta trobada, que tindrà lloc del 6 al 9 d'abril, ja va començar a l'inici de la Quaresma, i està personalitzada depenent de l'experiència dels participants, als quals s'ha dividit en quatre grups: el *d'iniciació*, per als joves que aniran a la Pasqua de les Avellanes per primera vegada; el de *creixement*, per als que hi vagin per segon any; el d'*aprofundiment*, a partir del tercer any, i *en camí*, per als joves que ja vagin per la seva cinquena Pasqua.

Com explica l'equip d'organitzadors, la Pasqua de les Avellanes d'aquest any oferirà diverses experiències que van des del temps de silenci, per «aturar-se i posar en ordre els pensaments i sentiments», fins a la celebració de la fe, ja que «diferents grups de joves d'arreu de Catalunya han preparat activitats per conèixer i viure l'Evangelí d'una manera nova, actual i profunda». A tot això se suma el beneficiós resultat de poder treballar en grup, tenint en compte que a la Pasqua de les Avellanes participen joves procedents de diverses parts d'Europa que es troben en una etapa semblant. D'aquesta manera podran compartir la seva vivència, i a través de les activitats, aprofundir en els aspectes de cada dia de la Pasqua.

Pasqua Jove Claver

Els joves són el col·lectiu que té més varietat a l'hora de triar on celebrar la Pasqua en comunitat, gràcies a la multitud de propostes que s'organitzen arreu del territori. Un exemple d'aquesta varietat és la Pasqua Jove Claver, que organitzen cada any els jesuïtes al col·legi Claver de Raimat (bisbat de Lleida) del 6 al 9 d'abril. Són convidats a participar-hi joves a partir de 4t d'ESO i fins als 30 anys. De la mateixa manera que es fa a la Pasqua

La Pasqua és una oportunitat per aturar-se i posar en ordre els pensaments i sentiments

Agrupació Amics de la Sardana de Tiana

L'Aplec de la Mare de Déu de l'Alegria és una celebració amb més de 100 anys d'història.

de les Avellanes, els joves es divideixen en grups segons el seu recorregut i la seva experiència en pasqües anteriors.

El lema d'aquest any és «Sou llavor», una frase que vol recordar que la Pasqua és un moment per recollir el fruit de les llavors que hem anat regant, cuidant i fent créixer. En aquest sentit, els jesuïtes han posat a disposició de tots els participants una sèrie de recursos que els ajudaran a aprofundir en el sentit de la Pasqua i més en concret en la idea de «Sou llavor»: «En aquesta Pasqua se'ns convida a veure si la nostra fe és com el gra de mostassa (Mt 13,31-22), que encara que sigui petit, ben cuidat i acompanyat, pot créixer gran i fort», es pot llegir a la pàgina web magis.cat.

Recés espiritual a Montserrat

Els joves que vulguin viure els dies del Tridu Pasqual d'una manera més contemplativa i en un ambient de silenci i de pregària ho podran fer al monestir de Montserrat, al recés que organitza el monestir cada any de Dijous Sant a Diumenge de Pasqua. Durant el recés, els participants (homes de 20 a 35 anys), compartiran espais de reflexió i d'aprofundiment, així com també,

si algú ho demana, la possibilitat d'un col·loqui amb algun dels monjos. Els interessats a participar-hi s'han de posar en contacte amb els organitzadors a través de l'adreça de correu recespasqua2023@gmail.com.

Aplec de la Mare de Déu de l'Alegria

Una de les tradicionals celebracions que cada any apleguen milers de persones per celebrar la Pasqua és l'Aplec de la Mare de Déu de l'Alegria. Aquest esdeveniment, que té lloc a la població de Tiana (arxidiòcesi de Barcelona), està pensat perquè les famílies i els amics puguin celebrar la Pasqua Florida conjuntament en una jornada que té lloc a l'ermita de la Mare de Déu de l'Alegria.

La celebració comença a la mateixa ermita a primera hora del dia, amb una ofrena a la Mare de Déu de l'Alegria que va seguida de l'eucaristia. Posteriorment, s'organitzen diverses activitats de caire festiu, com són la benedicció de les coques o la ballada de sardanes amb música de cobla en directe.

L'Aplec està organitzat per l'entitat tianenca Agrupació Amics de la Sardana de Tiana, que va néixer el 1967 i coordina aquesta celebració de la Pasqua.

Gràcies a les vivències que han tingut molts joves a les Pasqües joves, han nascut algunes de les Pasqües familiars més populars de Catalunya

La Pasqua Familiar de Vic organitza activitats pensades per als adults i d'altres per als infants i els adolescents.

Pasqües familiars

Precisament, gràcies a les vivències que han tingut molts joves a les Pasqües joves, han nascut algunes de les Pasqües familiars que tenen lloc a les diòcesis catalanes. És el cas de la Pasqua Familiar de Vic, que en els darrers anys s'ha convertit en una referència per a les famílies i adults que volen viure una experiència de fe a l'entorn de la celebració de la Pasqua acompanyats pels claretians. Es tracta d'una experiència espiritual que combina la formació, la reflexió i el diàleg, a través de diferents activitats i celebracions pensades tant per a adults com per a infants i adolescents.

Aquesta vivència té lloc del 6 al 9 d'abril i se celebra a les instal·lacions del Seminari de Vic. Està organitzada per famílies amb la inquietud de continuar celebrar el Tridu Pasqual en comunitat, motivades per la seva experiència a les Pasqües Joves. Amb l'ajuda dels claretians de Vic, han preparat tallers relacionats amb el lema de la Pasqua d'aquest any, «Sembrem esperança», que com expliquen oferiran «una intensa experiència de fe oberta i enriquidora». Una de les novetats que han preparat els claretians és que molts dels actes i activitats es faran de forma compartida entre els joves i els adults.

A Llinars del Vallès també trobem una Pasqua familiar creada per pares i mares que havien viscut la Pasqua juvenil de les Avellanes i volien continuar fent el mateix en família. Aquesta Pasqua familiar té lloc del dia 6 al 9 d'abril, i compta amb el suport de la comunitat marista d'aquesta població, que acull les activitats i les celebracions.

«Veniu a mi. La Passió de Llinars del Vallès»

En aquesta mateixa població trobem la representació de *Veniu a mi. La Passió de Llinars*, que presenta amb una dramàturgic poc usual i molt femenina la vida pública, la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús de Natzaret. Es tracta d'una obra escrita i dirigida per Reyes Barragán, i que destaca pel seu caràcter querigmàtic. El títol, *Veniu a mi*, és l'inici d'un verset de l'evangeli de Mateu, i com explica la mateixa directora, «aquestes paraules són una crida per a l'home i la dona d'avui a descobrir que el missatge de pau, d'amor i de justícia proposat per Jesús és vigent i necessari en els temps actuals».

Aquesta és una de les 62 representacions que es poden veure cada any a Catalunya, algunes amb més de 500 anys d'història, com és la de Cervera. Són, sense cap mena de dubte, una de les grans expressions de la cultura i la religió del nostre país que ens ajuden a apropar-nos al Senyor durant aquests dies essencials en la vida cristiana.

Conferència Episcopal Espanyola

Catalunya és la quarta comunitat en nombre de declaracions a favor de l'Església

Més de 8,5 milions de contribuents confien en l'Església

Campanya de promoció de Xtants 2023.

REDACCIÓ

La campanya de sensibilització «Xtants 2023» té com a lema «Per ells, per tu, per tants»

Catalunya, amb 620.366, és la quarta comunitat autònoma en nombre de declaracions de la renda a favor de l'Església catòlica, després d'Andalusia (1.509.955), Madrid (1.333.420) i la Comunitat Valenciana (729.692).

L'import total assignat a l'Església en la campanya de la renda 2022 va ser de 320.723.062 euros, gràcies a les 7.421.925 persones que van marcar la X en la seva declaració de la renda.

Comptant les declaracions conjuntes, són més de 8,5 milions de contribuents els que confien en la tasca de l'Església. El nombre total de declaracions a favor de l'Església ha augmentat en 84.201, un 8,5% respecte de l'exercici anterior.

El febrer passat es van presentar en roda de premsa els principals resultats de les dades de la campanya de la Renda de l'any 2022 que correspon a l'exercici fiscal del 2021. En la roda de premsa van intervenir el vicesecretari per a Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola, Fernando Giménez Barriocanal, i el director del Secretariat per al Sosteniment de l'Església, José M. Albalad. De mitjana, l'aportació que rep l'Església de

cada contribuent que marca la casella de la X és de 37,73 euros. Més recentment, el 23 de març, es va presentar la campanya «Xtants 2023» amb el lema «Per ells, per tu, per tants».

Dins del compromís de l'Església amb la transparència, el Secretariat per al Sosteniment va fer públic l'especial de les dades presentant la web portantos.es/gracias, que ofereix la informació més rellevant d'una manera visual i accessible.

Moltes persones sostenen la vida de l'Església amb la pregària, el lliurament del seu temps i amb l'aportació econòmica, que es fa visible de manera especial marcant la casella de la Declaració de la Renda.

De la seva banda, el portal donamiiglesia.es permet donar directament a qualsevol parròquia d'Espanya.

Així mateix, l'Oficina de Transparència de la CEE prepara la Memòria d'activitats de l'Església catòlica a Espanya 2021, on s'informarà de manera detallada de l'aplicació d'aquesta quantitat resultant de la X de la Declaració de la Renda i de total l'activitat de l'Església el 2021.

 Barcelona

Nathalie Becquart, la primera dona a protagonitzar la Tribuna Joan Carrera, destaca la necessitat d'un lideratge compartit

La qüestió de les dones, signe dels temps

Nathalie Becquart conversant amb Mn. Enric Termes, encarregat de fer-ne la presentació.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

«Estem davant d'una crida urgent. Com a Església, hem de dir que la qüestió de les dones representa un signe dels temps», va manifestar Nathalie Becquart, religiosa xaveriana i subsecretària de la Secretaria General del Sínode dels Bisbes. «A través del Sínode estem vivint en molts aspectes l'hora de les dones», va afegir en la seva intervenció en la quarta sessió de la Tribuna Joan Carrera, organitzada per diverses entitats catalanes de l'Església i d'inspiració cristiana. «És impressionant veure l'interès i l'expectativa que està aixecant aquest tema arreu, perquè la gent cada vegada és més conscient de la urgència de reconèixer les dones i d'implicar-les més en llocs de responsabilitat a la societat i a l'Església.»

Que és l'hora de les dones va quedar clar en la mateixa Tribuna Joan Carrera, en què per primera vegada la protagonista va ser una dona i la que més expectació va aixecar, tenint en compte l'èxit de convocatòria. Segons els organitzadors, unes 115 persones es van aplegar el 22 de març al restaurant Pomarada de Barcelona per

escoltar la intervenció de la religiosa francesa.

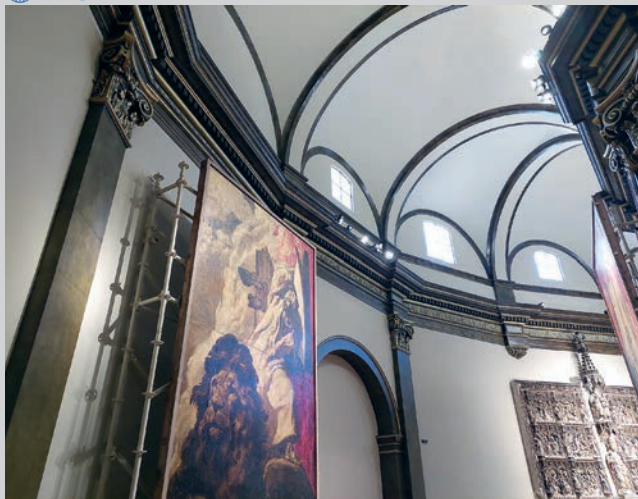
El títol de la seva conferència va ser *El lideratge femení a l'Església i al món*. I és que, segons Becquart, «el context actual de la relació entre homes i dones és el d'un nou pacte, perquè gràcies a l'impuls del feminisme i de l'evolució social hem avançat molt vers una igualtat més gran sense deixar de banda el desafiament de la diversitat». Un exemple concret de lideratge compartit és la necessitat d'anar creant equips pastorals formats per laics i el sacerdot amb visió de treball en equip. Cap novetat tenint en compte la crida de tots els batejats —laics i laiques, religiosos i religioses, bisbes, sacerdots i diaques— a la missió compartida.

L'Església està immersa en el Sínode sobre la Sinodalitat *Per una Església sinodal: comunió, participació i missió*. Un temps d'escolta, de diàleg i de discerniment per arribar a consensos i que ha de ser ocasió per a un major protagonisme de les dones. Un exemple és el nomenament de Nathalie Becquart, l'única dona amb veu i vot a l'octubre en les deliberacions de la propera assemblea general del Sínode a Roma, presidida pel papa Francesc. Sobre això, Becquart va voler puntualitzar que «el dret a vot és un símbol, però que l'important és la participació de tothom des de l'inici del Sínode i en totes les etapes».

Nathalie Becquart va protagonitzar una visita intensa a Catalunya, que la va dur a Manresa i Montserrat, llocs d'espiritualitat ignasiana, com la mateixa congregació francesa de les xaverianes. També va visitar la basílica de la Sagrada Família i va ser rebuda al Palau de la Generalitat per la consellera Laura Vilagrà. El mateix 22 va oferir a l'Ateneu Universitari Sant Pacià una conferència sobre *Construir una Església d'homes i dones, missionera i fraterna*.

«A través del Sínode estem vivint en molts aspectes l'hora de les dones»

VIC

Sert torna a casa

La catedral de Sant Pere de Vic torna a exhibir les grans teles dels quatre evangelistes de Josep Maria Sert (1874-1945). El prestigiós artista les pintà el 1926 per al presbiteri de la catedral i van ser de les poques obres que se salvaren de la crema del temple l'any 1936 durant la Guerra Civil. Ara, les pintures es poden veure de nou a la catedral, al deambulatori.

TERRASSA

Exercicis espirituals

Entre els dies 19 i 24 de març un grup de preveres han participat a la tanda d'exercicis espirituals que organitza la diòcesi a Caldes de Montbui. Enguany han estat predicats per Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona.

LLEIDA

XI Congrés d'Hospitalitats de Lourdes de Catalunya

L'Acadèmia Mariana va acollir el 18 de març l'XI Congrés de les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lourdes amb seu a Catalunya. Aquesta trobada, que no s'havia pogut celebrar amb normalitat els últims anys a causa de la Covid, ha recuperat tot el vigor i presencialitat amb un ampli programa, que va incloure dues ponències i una taula rodona.

GIRONA

Ritu de l'elecció del catecumenat

La catedral de Girona va acollir, fa unes setmanes, el ritu de l'elecció del catecumenat. Són 14 adults que s'han anat preparant, en les seves respectives parròquies, per rebre els sacraments de la iniciació cristiana. La cerimònia serà el diumenge 16 d'abril.

TARRAGONA

Les escoles cristianes es reuneixen amb l'arquebisbe Joan

Els vint-i-nou centres educatius cristians de l'arxidiòcesi de Tarragona van participar, el 16 de març, en una trobada amb l'arquebisbe Planellas, que els va plantejar la importància de mantenir la identitat de les escoles catòliques des de la cultura del diàleg, en línia amb les propostes educatives del papa Francesc i, en concret, amb el document *La identitat de l'escola catòlica per a una cultura del diàleg*, publicat pel Dicasteri per a la Cultura i l'Educació de la Santa Seu.

SOLSONA

Curs de primer anunci

El Seminari de Solsona va acollir la setena edició de Nova Vida, un curs de formació provinent del programa que proposa l'Escola d'Evangelització Sant Andreu. Aquest curs té com a objectiu experimentar la salvació de Déu a través de l'encontre personal amb Jesús ressuscitat i d'una nova efusió de l'Esperit Sant. Es tracta d'una formació permanent, progressiva, sistemàtica i integral.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Missa crismal

Serà el Dimecres Sant, 5 d'abril, a les 11 h, a la catedral de Sant Llorenç i hi és convidat tot el Poble de Déu. A més, celebrarem el 25 i 50è aniversari d'ordenació sacerdotal i episcopal de 2023, entre els qui es troba el bisbe Agustí Cortés, amb 25 anys d'ordenació episcopal.

TORTOSA

Restaurada la façana de la parròquia l'Assumpció de Maria de Vinaròs

L'1 de març va tenir lloc la benedicció i inauguració de les pintures d'arquitectura fingida de la façana de l'església arxiprestal de Vinaròs. Van assistir a l'acte l'administrador diocesà de la diòcesi de Tortosa, la diputada provincial de Cultura, l'alcalde de la localitat, el regidor de Patrimoni, l'ecònom diocesà, el rector del temple i el responsable de les feines.

URGELL

Admissió a ordes de quatre seminaristes

En el Dia del Seminari, IV Diumenge de Quaresma, i a la catedral de Santa Maria d'Urgell, va tenir lloc l'admissió als ordes de 4 seminaristes d'Urgell: Carlos Rosas Portela, Edinson Salas Guerra, Gilberto Bea Bisa i Mateo Arias Arango. L'Eucaristia fou presidida per l'arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i concelebrada pels vicaris generals així com pel rector del Seminari, Mn. Gabriel Casanovas.

LUCIA MONTOBBIO CAMPA
Periodista

«Un tal·lit de color rosa?»

Vam tenir l'oportunitat d'organitzar una entrevista conjunta a sis dones de diferents religions, conviccions i creences

«L'Església anglicana nomena la primera bisbessa de Londres.» Encara recordo aquest titular, de l'any 2017, que va portar que un grup d'amics debatéssim sobre el paper que té la dona a les diverses tradicions religioses. En concret, quin és el seu paper com a propulsora de diàleg interreligiós?

Una cosa va portar a l'altra i vam tenir l'oportunitat d'organitzar una entrevista conjunta a sis dones de diferents religions, conviccions i creences: la Sílvia (budisme), la Teia (agnosticisme), la Jaiya (hinduisme), la Ximena (judaisme), la Najiya (islam) i la Verònica (cristianisme).

Totes assegudes l'una al costat de l'altra. Era la primera vegada que es veien. Hi havia somriures i mirades còmplies. No hi havia por d'escoltar o de parlar. Un fil invisible les unia.

Aquest vincle ve del fet de saber-se *les altres*. Diana L. Eck, professora de Religió Comparada a la Universitat Harvard, escriu: «L'experiència d'haver estat construïdes com a *altra* en societats on el masculí és la norma constitueix un lloc on dones de diferents religions es poden trobar.»

La Sílvia trenca el gel: «L'ordenació de Mullally ha d'ajudar a normalitzar la pràctica religiosa, a fer-la més saludable i lliure.» Per a ella, el futur és que tant l'home com la dona tinguin la mateixa oportunitat de desenvolupar la funció que escullin dins la comu-

nitat religiosa. «O dins de qualsevol altre grup», s'afanya a afegir la Teia, que enumera rols de gènere que hi ha a l'àmbit laboral, l'àmbit acadèmic o en el temps d'oci.

La Jaiya lamenta que les diferències portin a discriminació: «No podem pensar-nos només des del cos. Som ànimes espirituals que, de forma temporal, estem desenvolupant un paper en un cos femení o masculí, ens hem d'incloure amb admiració.»

Amb això està d'acord la Ximena, que recorda una anècdota on un company jueu va criticar que hi hagués rabines oficiant. L'amic se'n mofava: «Encara veurem tal·lits de color rosa.» Ella va contestar: «Recorda que tu has nascut d'una dona!» Pensa que hauríem d'aturar la confrontació entre homes i dones, i adonar-nos que som un.

Encara hi ha feina a fer. La Verònica creu que la jerarquia menysvalora la dona: «És una llàstima perquè n'hi ha que estan formades i tenen el carisma suficient per liderar.» Així i tot, la Najiya troba que a Catalunya s'ha fet camí: «El govern i la majoria de ciutadans ja han acceptat que vivim en una societat diversa, en cultura, en religió, en gènere...»

La conversa dura prop de tres hores. S'acomiaden sabent que el demà tindrà més a veure amb el denominador comú de totes les religions: «El que no vulguis per a tu, no ho vulguis per a ningú.»

Per trobar el tresor de la saviesa

Mai no podem prescindir de l'estudi com a mitjà d'aprenentatge i com a aliment i salut de l'ànima

PILAR GUEMBE I CARLOS GOÑI
Professora i psicopedagoga
Filòsof i escriptor

Cada cert temps el govern de torn ens dispensa una nova reforma educativa. Canvien maneres d'ensenyar i d'avaluar, s'assagen diferents formes d'aprenentatge, es dissenyen altres tipus d'activitats i d'organització escolar, s'encunyen conceptes nous i un vocabulari nou; el que abans era vàlid ara ja no ho és, el que abans estava bé ara està malament, la virtut d'abans és una mala praxi avui. Però hi ha una cosa de la qual no poden prescindir totes les reformes educatives per molt radicals que siguin. I no ho poden fer perquè la necessiten, perquè ella és l'essència de l'aprenentatge. Ens referim a la *studiositas*, a la virtut de l'estudi.

Ningú no aprèn si no estudia; ningú no soluciona un problema si prèviament no hi ha «aplicat intensament la ment» (així defineix la *studiositas* Tomàs d'Aquino); ningú no porta una vida plena si, com deia Sòcrates, no l'ha sotmesa a un examen continu; ningú no descobreix el tresor de la saviesa si no estudia amb perseverança. Ja se sap que per preparar un examen cal estudiar i, per molt que eliminem els exàmens de la pràctica docent, mai no podem prescindir de l'estudi com a mitjà d'aprenentatge i com a aliment i salut de l'ànima, per fer servir l'expressió de Sèneca.

Els nostres fills estudiants han d'estudiar i contemplar l'estudi com una virtut, potser petita, però important. Es

conserva una carta de Tomàs d'Aquino a un frare anomenat Joan, el qual li demana consell per trobar el tresor de la saviesa. El mestre resumeix la virtut de l'estudi en aquestes deu recomanacions:

Comença per les coses senzilles, per anar avançant cap a les complicades. No et llencis directament al mar; arriba-hi a través dels rius.

Procura pensar el que dius i evita les tertúlies en les quals es parla massa. Necessites el silenci.

Que a la teva consciència no hi hagi duplicitats. Enamora't del recolliment, perquè hi trobaràs llum per entendre.

Deixa de banda les xafarderies, que només produeixen menyspreu i distracció. Informa't del que passa al món.

Estableix objectius clars, evitant tota dispersió. Segueix les petjades que han deixat marcades els millors.

Arxiva a la memòria tot allò bo que sentis i vegis, vingui d'on vingui.

Esforça't per comprendre el que llegeixes.

Dissipa els dubtes que et sorgeixin.

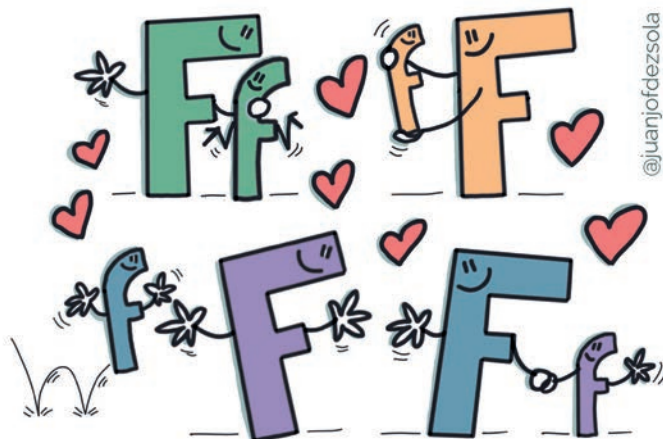
Omple la ment de coses com qui omple un got: a poc a poc.

Calibra les forces i no pretenguis assolir el que supera les teves possibilitats.

«Si fas això —conclou el sant d'Aquino, com si fos un *coach* del nostre temps— aconseguiràs el que et proposis.» Ho podem dir també als nostres fills.

Davant la infertilitat

La Naprotecnologia va aconseguir la connexió dels mètodes naturals amb la part mèdica: els metges podrien reconèixer el cycle menstrual de cada dona i orientar els estudis de manera personalitzada

VENANCIO CARRIÓN ARMERO
President de Naprotec Associació

Quan no arriben els fills, anem al metge amb la intenció de trobar-hi una resposta. Fins fa poques dècades, l'única resposta era acudir a les tècniques de reproducció. Davant d'aquesta realitat, ja des del 1987, l'Església va oferir orientacions per mitjà de la Congregació per a la Doctrina de la Fe, quan el Prefecte era Joseph Ratzinger, i regnava sant Joan Pau II. A *Donum vitae* s'explica que no s'ha d'acudir a les tècniques de reproducció, encara que obre una possibilitat per a la inseminació homòloga quan es compleixen uns condicionants.

El 1991 es va presentar la Naprotecnologia. Des de l'any 2014 és present a Espanya. Es tracta d'una manera de fer medicina davant de la infertilitat que se centra en el diagnòstic mèdic. No és l'únic plantejament en aquesta línia però certament va ajudar a recuperar l'esperit de la Medicina Restaurativa que des dels anys 70-80 va passar a segon pla per l'avenç de les tècniques.

La Naprotecnologia va aconseguir la connexió dels mètodes naturals amb la part mèdica, en altres paraules, els metges podrien reconèixer el cycle menstrual de cada dona i orientar els estudis de manera personalitzada.

Aquest camí s'hauria d'iniciar molt abans d'arribar a situacions d'infertilitat. El coneixement del cycle hauria de ser normal en tota dona jove per

avançar-se als possibles problemes de salut o simplement per controlar que tot va bé.

Des de Naprotec analitzem la situació de partida, ajudem a traçar un camí personalitzat. Analitzar el punt de partida és important per valorar si hi ha avortaments de repetició, si la causa masculina és present, si prèviament es va acudir a tècniques de reproducció, etc.

A l'assessoria ens arriben plantejaments morals com si es pot acudir a tècniques de reproducció o què cal fer amb embrions congelats, si és adequat congelar òvuls, esperma, etc. Hi ha molt desconeixement, fins i tot per part de sacerdots. També he de dir que ens arriben casos recomanats per sacerdots o després de parlar amb monges de clausura.

Hi ha, doncs, un camí esperançador que, respectant el matrimoni, ens pot portar a un plantejament veritablement mèdic. Aquest camí es pot iniciar molt abans, estudiant el cycle de la dona amb l'objectiu de millorar la salut més enllà de plantejaments davant la infertilitat.

Allò exposat en aquest article i els anteriors, ho concretarem amb testimonis de matrimonis reals que han estat acompanyats i han pogut afrontar la seva situació sense fer-se mal i des d'un plantejament veritablement mèdic.

Docents de Religió, entre la incertesa i l'esperança

**El perquè de les festes que celebrem
i els valors de l'espiritualitat que el coneixement
de les religions aporta**

MCS Arquebisbat de Tarragona

La formació integral de l'alumne engloba l'assignatura de Religió.

MARTA FÀBREGAS
«Molts alumnes mostren interès, curiositat i m'aturen pel passadís per fer-me preguntes sobre Religió»

En una societat cada cop més diversa, l'escola es girarà d'esquena a parlar de l'islam, de l'hinduisme, del cristianisme? Capacitarem millor el nostre alumnat perquè s'enfronti a la diversitat, sense parlar de les diferents religions a classe? Les institucions educatives han d'ajudar també a respondre tot això.

Amb aquesta idea s'iniciava l'11 de març un simposi organitzat pel sindicat Junts Docents Religió. Al bell espai del monestir de Pedralbes es van trobar una cinquantena de docents de Religió. Volien debatre, exposar idees i, sobretot, escoltar les inquietuds i propostes de companys i companyes en la mateixa situació, impartint cada dia una de les matèries considerades *maries*: la classe de Religió.

Que existeix un gran prejudici envers aquesta assignatura va quedar ben palès, i els docents d'aquesta matèria per descomptat que no ho ignoren. És un prejudici, fins i tot rebusc, «propiciat en bona part pel nacionalcatolicisme i la seva imposició, dura, que va deixar marcada un gruix important de la nostra societat», comentava un dels assistents. «Tot allò no s'ha esborrat encara, ni de bon tros. I per això, a Catalunya, molts pares i avis són contraris a la inscripció dels fills i nets a classe de Religió», tal com afirmen molts docents d'aquesta assignatura. I per això també, en canvi, a les seves classes hi assisteixen ben de gust romanesos, polonesos o llatinoamericans que han viscut sempre la religió com a fonament positiu a les seves vides, com

a força i motivació vitals. Siguin més o menys practicants, el seu context social no ha patit, o si més no, no arrossega un mal record que es transmet, com aquí, de generació en generació.

De la mateixa manera que la natalitat a Catalunya en les darreres dècades s'ha pogut mantenir gràcies en bona part a la immigració, esglésies i classes de Religió s'alimenten de persones arribades d'altres països, sobretot de Llatinoamèrica.

Conèixer per respectar

Per què la creu? Per què el Ramadà? Són preguntes que reben sovint alguns professors de Religió, fins i tot al passadís. «Molts alumnes mostren interès, curiositat i m'aturen pel passadís per fer-me aquestes preguntes.» Ho explica Marta Fàbregas, docent de Religió a Reus i a l'Espluga de Francolí. Ella està ben convençuda que seria bo i tindria acceptació una assignatura de cultura religiosa. «Hi ha molta ignorància sobre el fet religiós, especialment de les religions que no són la nostra, que no coneixem. I trencar la ignorància ens permet empatitzar amb l'altre», argumenta Ferran Piñeiro, docent de Religió catòlica. «Em sento orgullosament professor de Religió catòlica des de fa 35 anys, i em preocupa aquesta ignorància de les religions, en general», diu. I sobre l'empatia que comenta Piñeiro, Marta Fàbregas en dona fe. Entre alguns d'aquests alumnes que l'aturen pel passadís, n'hi ha

El sindicat Junts Docents Religiosos va organitzar un simposi l'11 de març al monestir de Pedralbes.

FERRAN PIÑEIRO
«Em sento orgullosament professor de Religió catòlica des de fa 35 anys, i em preocupa la ignorància religiosa»

MANEL TORRENT
«A classe treballem les festivitats perquè qualsevol alumne que viu a Catalunya fa vacances per Nadal i per Setmana Santa»

que li pregunten si va a missa: «M'ho pregunten musulmans que van a resar a la mesquita.» I quan ella els diu que sí que va a missa, la comencen a saludar sempre. L'espiritualitat ha fet de pont entre les dues religions, «és un lligam», com diu Fàbregas.

Ella ha hagut de dir a més d'un alumne «que no pot entrar a la classe que jo faig perquè els seus pares no han signat l'assignació de l'assignatura de Religió».

Els docents de Religió també conviuen, en molts casos, amb una certa hostilitat per part dels mateixos companys mestres i professors, en escoles i instituts, un menyspreu que també pot venir de vegades de la mateixa direcció. «El docent de Religió, pel fet de ser-ho, ja aporta al claustre, i no serien el que són sense nosaltres», afirma Piñeiro. Sí que han de defensar, molt sovint, que a classe de Religió no es fa catequesi. «Ni se'n fa, ni se'n pot fer, que per a aquesta funció ja hi ha les parròquies. La meva funció com a docent és aprofundir en la cultura religiosa.»

El valor del que aporta el docent de Religió i la necessitat d'apujar la seva pròpia autoestima, individualment i socialment, també van ser font de debat en el simposi al monestir de Pedralbes. A la baixa autoestima també contribueix la inseguretats laboral, no saber si el curs vinent la direcció del centre decidirà prescindir de la matèria de Religió, o que no s'hi inscriguin prou alumnes. Segons expliquen alguns docents, de vegades passa que si ja n'hi ha pocs, des de les mateixes direccions es desaconsella als

pares que apuntin els fills a Religió, perquè —els diuen— estaran sols.

Cada anunci de renovació curricular que fa Ensenyament també desperta l'alerta dels docents de Religió, oberts i esperançats amb una assignatura de Cultura de les religions, però al mateix temps, amb la incertesa de si es dibuixaria, així, el paper i l'exclusivitat del docent de Religió catòlica. «Cal anar cap a una formació més integral, sí; la persona és un tot on l'espiritualitat té també el seu lloc», puntualitza Ferran Piñeiro. Però a docents com ell els preocupa que es dibuixi una assignatura més transversal que acabi desdibuixant la Religió com a tal. Un altre docent ho resol així: «Amb l'enorme pluralitat que tenim, socialment, de diferents confessions convivint a Catalunya, el fenomen cultural de les religions, el que han aportat històricament cadascuna d'elles a les societats i el que continuen significat en la comprensió integral de les persones, hauria de ser una matèria com a tal, no ja com a Religió catòlica únicament.»

Per què fem vacances per Setmana Santa?

Manel Torrent és docent de Religió en diferents cursos de Primària. Reparteix la seva jornada lectiva entre quatre escoles públiques de diferents poblacions de la demarcació de Barcelona. Fa quatre anys que el convoquen, des que va arribar del País Valencià, que és on va néixer i es va formar com a professor de Primària amb l'especialitat d'Educació física. Tam-

bé, però, com a creient practicant, es va voler treure la Declaració Eclesiàstica de Competència Acadèmica (DECA), que és una titulació que atorga la Conferència Episcopal Espanyola per tal de donar classe de Religió a Infantil i Primària o a Secundària, en centres públics i centres concertats de tot Espanya. Perquè, al Manel, impartir classes de Religió era una cosa que l'atreia.

A Catalunya, una de les converses que ha de tenir cada any amb alguns pares és sobre què impartirà a classe. «Els pares em pregunten si resem a l'aula. Trobo que hi ha molt desconeixement», afirma. Però, què els respon ell? «Jo els explico que a classe de Religió expliquem el calendari litúrgic. Treballem les festivitats perquè qualsevol alumne que viu a Catalunya fa vacances per Nadal i per Setmana Santa, per citar els temps més destacats i que tothom coneix. Però, saber què simbolitza cada celebració poden no tenir-ho tan clar si no els ho expliquem des de la religió», precisa el docent. «Fem que tinguin consciència sobre tot això, que res té a veure amb resar ni amb la catequesi», afegeix. A les classes superiors de Primària, el Manel introdueix diverses religions i les similituds que es donen entre elles.

Segons explica aquest docent, al País Valencià a totes les escoles públiques es fa classe de Religió, i, en general, els autòctons tenen més cultura religiosa que el que veig a Catalunya; «com més baixem pel mapa territorial, més arrelades hi ha les tradicions vinculades a la religió. I podem adonar-nos bé d'això veient com

viuen la Setmana Santa encara ara els pobles sobretot d'Andalusia», comenta.

Els resultats del Baròmetre del 2020 sobre la religiositat i sobre la gestió de la seva diversitat, un informe elaborat per l'Àrea d'Enquestes, Estudis i Treballs del CEO, realitzat mitjançant un conveni de col·laboració entre la Direcció general d'Afers Religiosos i el Centre d'Estudis d'Opinió de la Generalitat de Catalunya, mostren una societat molt plural i alhora molt conscient de la importància de disposar de cert coneixement sobre les característiques de les diferents confessions. El 66,9% dels enquestats (1.600 persones de més de 16 anys) consideren que és molt o bastant important disposar d'algun coneixement sobre la diversitat religiosa per tal de comprendre algunes expressions culturals o artístiques o determinades situacions polítiques.

A la pregunta de si «Està vostè totalment a favor, més aviat a favor, més aviat en contra o totalment en contra que el sistema educatiu incorpori una nova assignatura en la qual es doni formació a tots els infants sobre les principals religions del món?», més del 70% dels entrevistats es mostra totalment a favor o més aviat a favor.

1.340 docents de Religió

El Manel viu, com tots els docents de Religió, amb la incertesa de si el proper any tindrà prou alumnes que vulguin fer l'assignatura. Com que els professors que imparteixen Religió pertanyen a una borsa laboral que no és la mateixa que la de la resta de docents, hauria de deixar de fer-la si volgués optar a classes d'altres matèries a Primària o de la seva especialitat, Educació Física. Aquest és un dels inconvenients de qui vol dedicar la seva vida professional a donar classes de Religió. Fins ara cap d'ells no ha pogut ser considerat docent fix perquè no compta amb el mateix reconeixement que la resta de docents. En gran part, per aquest motiu, es van crear alguns sindicats específics, per defensar els drets d'aquest col·lectiu.

A Catalunya hi ha actualment 1.340 docents de Religió. El que està clar és que si a totes les escoles i instituts s'impartís aquesta assignatura, no hi hauria prou docents per a tots els centres. De fet, l'altra gran incògnita és si, entre les properes generacions, hi haurà vocacions a docents de Religió per garantir el relleu generacional dels actuals.

Jornada de Mestres i Professors de Religió de Catalunya

El 15 d'abril Montserrat acollirà la XVII Jornada de Mestres i Professors de Religió de Catalunya, organitzada pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió a Catalunya i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya.

Enguany, les temàtiques proposades als participants recullen l'interès per a la promoció del Pacte Educatiu Global del papa Francesc, amb una ponència inaugural a càrrec del P. Enric Puig; el seguiment de les situacions d'aprenentatge i la teologia en el nou currículum de Religió catòlica, amb tallers dirigits per Antonio Roura i Antonio Caño; la prevenció dels maltractaments i abusos a infants i joves, amb un taller dirigit per Raimon Novell; i un ampli ventall de tallers relacionats amb la vida monàstica, la seva espiritualitat i la didàctica en l'art a través de les obres del Museu de Montserrat.

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Ungits per a la comunió

Benvolgudes i benvolguts, comencem la Setmana Santa amb la celebració solemne del Diumenge de Rams, diada que introdueix tot el que viurem en aquests dies tan significatius. Avui, però, vull centrar-me en el Dilluns Sant, dia escollit a la nostra diòcesi per celebrar la Missa del Crisma. Aquesta celebració té una importància singular, ja que expressa solemnement la comunió del bisbe amb tot el seu presbiteri. Aquest dia, preveres de tots els racons de l'arquebisbat es congreguen a la catedral, Església mare, per mostrar la unió d'ànima i d'esperit del cos presbiteral, cadascun, i tots junts, figura del Bon Pastor. Per això, en aquesta missa es renoven les promeses sacerdotals que tots els preveres van manifestar davant del bisbe el dia de la seva ordenació, com a aliança d'amor amb Jesús i amb la seva esposa, l'Església. Es tracta, doncs, d'una veritable festa de la família sacerdotal.

Però la comunió presbiteral no té finalitat en si mateixa, no pot ser autoreferencial ni caure en una mera camaraderia. La comunió dels ministres entre si i amb el seu bisbe engendra sempre comunió diocesana. Laics i laiques, consagrats i consagrades, juntament amb els qui exerceixen el ministeri del diaconat, formen part del tresor de l'Església congregada per Crist. Per això, aquesta festa de la família diocesana ha de ser participada per tots els membres del poble sant de Déu.

M'agradaria, doncs, que enguany tots prenguéssim consciència de la riquesa simbòlica de la Missa del Crisma, que la descobríssim com un moment fort per expressar la comunió i sinodalitat eclesials que aquests

temps maldem per reformular i, sobretot, per viure. És probable que molts de vosaltres aquest dilluns al matí no hi pugueu participar, per raons laborals o d'altres circumstàncies, però us demano que ens hi fem tots presents, sia físicament, sia espiritualment, en el desig d'una comunió ben plena. De fet, els sants olis que consagraré com a pastor de l'Església de Tarragona, deixaran anar l'aroma de la comunió eclesial al llarg de tot l'any. Em refereixo al Sant Crisma, a l'oli dels catecúmens i a l'oli dels malalts.

L'oli dels catecúmens prepara i enforteix tots aquells que es predisposen a rebre el sagrament del Baptisme, el qual els inserirà de ple en la vida de fe i en la comunió eclesial. L'oli dels malalts expressa la tendresa i el consol de Déu que guareix les nostres xacres, corporals i espirituals, i ens enforteix per poder vèncer el mal amb valentia.

Ara bé, el més important és l'anomenat Sant Crisma, oli d'oliva barrejat amb essències aromàtiques, que és destinat a la unció sacramental del Baptisme, de la Confirmació i del ministeri de l'Orde presbiteral i episcopal. Aquest oli ens fa participar de la mateixa unció de Jesús, l'Ungit del Pare, per la força de l'Esperit Sant. Nosaltres, doncs, cristians, portem el nom d'ungits i el segell de l'Esperit que ens configura a Jesús mort i resuscitat, tal com celebrarem aquests propers dies.

Penetrant, doncs, el sentit profund d'aquesta celebració, us convido a tots, preveres, diaques, consagrats i consagrades, laiques i laics, a viure la Missa del Crisma amb entusiasme renovat.

Bona Setmana Santa.

AGUSTÍ CORTÉS SORIANO
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Diumenge de Rams. Jesús, home lliure

Hem intentat seguir el camí de la Quaresma com a ruta de llibertat.

És el moment d'assistir a aquesta escena lluminosa de la vida de Jesús, en la qual Ell es mostra absolutament lliure: la seva entrada triomfal a Jerusalem, aclamat pel poble com el Messies salvador.

Tal com hem anat explicant, aquí Jesús exerceix la perfecta llibertat que en llenguatge del Nou Testament anomenaríem «*parresia*» i que vindria a ser la llibertat buscada i viscuda pels cristians de la primera hora.

Podem repassar alguns signes i característiques d'aquesta llibertat, ja que tots estem cridats a viure.

Jesús és qui ho disposa tot, segons el seu propi desig. Ningú no el contradia.

És lliure, sobretot, davant l'amenaça de la forta oposició per part de les autoritats civils i religioses, i dels partits dominants.

Manifesta llibertat, a més, respecte de les maneres amb què es mostra com a Messies salvador. Tots sabem com havia d'aparèixer el Messies llibertador d'Israel, segons els il·lustrats en la tradició jueva, és a dir, presumint de poder, eficàcia i senyoria. Més o menys com un líder activista que defensa els drets del poble.

És lliure també quan no rebutja les aclamacions del poble, que en la seva innocència i entusiasme el reconeix com a Messies, desobeint els advertiments dels fariseus.

Aquesta manera d'actuar ens recorda la conducta dels primers cristians. Aquests eren plens de l'Esperit i duïen a terme la predicació i l'evangelitza-

ció amb alegria, sense importar-los les amenaces, sofriments, fracassos... Estem lluny de la reivindicació del dret a la llibertat d'expressió i de manifestació. És com si Jesús i els seus deixebles visquessin una altra dimensió, un altre món. En efecte, s'inaugurava el món nou, el Regne de Déu a la terra.

És inevitable observar que aquesta llibertat està lluny del nostre llenguatge i la nostra conducta a l'hora d'evangelitzar. Tenim un desig (legítim, d'altra banda) de sintonitzar amb el món, a fi que el nostre missatge sigui acceptat i no provoqui rebuig. Segons aquest desig arribem fins i tot a silenciar determinats continguts de la nostra fe. No em refereixo al llenguatge o a l'esforç teològic i pastoral per comunicar la fe: tot és desitjable si «el vestit ajuda a manifestar la realitat i no a ocultar-la o a deformar-la». Al·ludim aquí al silenci o dissimulació d'algunes veritats del nostre Credo. En alguns això sona a demagògia, feblesa o desig amagat d'èxit.

Per a Jesús i els primers deixebles seria una falta de llibertat, en el sentit de «*parresia*», és a dir, d'aquesta llibertat que es recolza en la confiança, la fidelitat, la fermesa, el desprendiment, l'alegria... i en la capacitat per al sofriment. Perquè tots sabem com va anar la història. Jesús o els seus apòstols no van buscar l'enfrontament amb el poder, però aquest es va produir i va acabar vencent. Tanmateix, encara quedava la victòria final, és a dir, la Resurrecció, quan la llibertat surt definitivament victoriosa. Aquesta és l'última paraula, el punt final del nostre camí.

COMENTARI DE LA PARAULA

L'hora de Jesús. La nostra hora

GLÒRIA MONÉS

Tota la vida del Senyor va estar marcada per la seva hora: aquella hora per la qual va venir al món, aquella hora en la qual havia de donar la vida pel món. Tants moments de la vida de Jesús ens diuen que encara no havia arribat la seva hora. Avui, però, avui sí que ha arribat la seva hora. Ha arribat el moment de pujar a Jerusalem, la ciutat de David, el rei, per donar-li la vida. Per això, la pujada a Jerusalem es converteix en epifania de la seva missió: «Hosanna. Beneït el qui ve en nom del Senyor.» El camí de Jerusalem ens manifesta el sentit de la missió d'aquell que ve en nom del Senyor, del mateix Fill de Déu: entra a Jerusalem per dur a compliment l'obra de la seva encarnació. Per això, també, la seva entrada a Jerusalem és acompanyada d'una manifestació tan serena i clara de la seva autoritat: «Aneu al poble d'aquí al davant... digueu-li que el Senyor l'ha de menester...» Per això, encara, la seva pujada a Jerusalem fou preanunciada profèticament: «Beneït el regne del nostre pare David, que està a punt d'arribar.» Per això, finalment, la seva entrada a Jerusalem dalt del pollí guarnit fou aclamada per la multitud que estenia els mantells pel camí i el ramatge que recollien dels camps, al crit de: «Hosanna», Déu salva!

Però el camí de Jesús, el Salvador, no acabà a les portes de Jerusalem, sinó a fora de la ciutat, després d'haver passat, però, pel seu bell mig. La multitud que l'aclamà un

dia a les portes amb ramatge recollit dels camps, més tard, al centre de la ciutat —al palau del gran sacerdot i al pretori de Pilat—, li preparà, potser dels mateixos arbres d'on havia tret aquells rams, una creu. La multitud que durant la pujada a Jerusalem l'acompanyà un dia al crit de: «Hosanna», l'empenyia un altre dia vers l'indret del Gòlgota, el lloc de la Calavera, per crucificar-lo, segurament cridant: «Crucifiqueu-lo.»

És cert que la salvació ens arribà en plenitud, quan arribà la seva hora, aquella seva hora quan Crist, abandonant fins i tot les darreres resistències, es lliurà serenament a la mort; ja des d'abans de crear el món, però, Déu havia predestinat el seu Fill a ser el nostre salvador. Per això, ara, a la fi dels temps, quan l'hora del Senyor ja s'ha acomplert, Déu l'ha manifestat a favor nostre (cf. 1Pe 1,20).

També nosaltres avui, després del camí quaresmal de preparació per a la celebració de l'hora de Jesús, ens hem posat a caminar darrera de Jesús, portant també els nostres rams i cantant: «Glòria, lloança i honor a vós, Rei, Crist, redemptor» i «Hosanna a dalt del cel». El camí de Jesús cap a Jerusalem ens ensenya el nostre camí de seguiment humil del Senyor. Mirem, doncs, de seguir-lo humilment tot brandant no ja rams d'olivera sinó les armes de la justícia i de la pau!

P. LLUC TORCAL
Monjo de Poblet

CONSULTORI BÍBLIC

QUIQUE FERNÁNDEZ

Coordinador d'Escola d'Animació Bíblica

Per què Jesús triga tant a anar a veure el seu amic Llätzer malalt?

És possible que alguna vegada, davant del passatge en què Jesús torna la vida a Llätzer (Jn 11), ens hàgim preguntat per què, un cop avisat Jesús que el seu amic Llätzer està malalt, en lloc d'anar-lo a veure tot seguit, es queda encara dos dies més on era i arriba quan Llätzer ja fa quatre dies que és sepultat.

Podem, fins i tot, reprotxar-li el mateix que la inquieta i queixosa Marta: «Senyor, si haguessis estat aquí, no s'hauria mort, el meu germà» (v. 21). I nosaltres, que no ens trobem tal vegada en situacions tan greus i difícils com aquesta? No som diferents de Marta...

Aleshores, per què? Els jueus creien que l'ànima no se separava del cos fins al tercer dia. Si Jesús hagués arribat més ràpid i l'hagués curat abans de complir-se el tercer dia, s'hauria atribuït aquest fet a aquesta creença jueva i no al poder de Déu que es manifesta en el seu Fill Jesús.

El quart evangeli ens parla de signes en lloc de miracles. Es podria, doncs, dir que el miracle és el que passa en un moment mentre que el signe és la manifestació d'una veritat que va més enllà d'aquell moment...

I tot i així, ens seguim preguntant, com ho fan alguns en aquest passatge: «No hauria pogut fer que aquest home no morís?» (v. 37). I aquí cadascú de nosaltres podríem substituir el nom de Llätzer pel d'algun dels nostres éssers estimats. Que potser Jesús ho vol fer, però no pot? O és que ho pot fer, però no vol?

¿No deu ser més aviat que Jesús, que es va abaixar i va assumir la nostra humanitat (excepte en el pecat) no ha de fer desaparèixer la nostra humanitat, que només pot trobar el seu ple sentit a comprendre que caminem cap a la nostra Terra promesa?

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Diumenge de Rams

Lectura primera

Is 50,4-7

*No he amagat la cara davant les ofenses
i sé que no quedaré avergonyit*

Lectura del llibre d'Isaïes

El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè, amb la paraula, sàpiga sostenir els cansats. Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble. El Senyor Déu m'ha parlat a cau d'orella i jo no m'he resistit ni m'he fet enrere: he parat l'esquena als qui m'assotaven i les galtes als qui m'arrencaven la barba; no he amagat la cara davant d'ofenses i escopinades. El Senyor Déu m'ajuda: per això no em dono per vençut; per això paro com una roca la cara i sé que no quedaré avergonyit.

Verset

Fl 2,8-9

*Crist es feu per nosaltres obedient fins a la mort, i una mort de creu.
Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom.*

Evangeli

Mt 26,14-27,66

Passió de nostre Senyor Jesucrist segons sant Mateu:

En aquell temps, [...] Jesús comparegué davant el governador. El governador l'interrogà: «Ets tu el rei dels jueus?» Jesús li digué: «Sí, t'eniuraó.» Però Jesús no contestava res a les acusacions que li feien els grans sacerdots i els notables del poble. Llavors Pilat li diu: «No sents quantes acusacions presenten contra tu?» Però Jesús no li respongué ni una paraula, tant que el governador n'estava tot sorprès. Cada any, per la

Salm responsorial

21

Tots els qui em veuen es riuen de mi,
amb els llavis i amb el cap prenen aires de mofa:
«S'ha adreçat al Senyor; que l'alliberi, doncs;
que el salvi, si tant se l'estima.»

R. Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?

M'envolta una munió de gossos, em rodeja un estol de malfactors, m'han lligat les mans i els peus, puc comptar tots els meus ossos. *R.*

Es reparteixen entre ells els meus vestits, es juguen als daus la meva roba. Almenys vós, Senyor, no us allunyau; força meva, cuiteu a defensar-me. *R.*

festa, el governador tenia el costum d'indultar un pres, el que la gent volia. Llavors hi havia un pres famós, un tal Bar-Abàs. Quan la gent es reuní, Pilat els digué: «Qui voleu que indulti, Bar-Abàs o Jesús, tingut per Messies?» Perquè s'adonava que li havien entregat Jesús per enveja. Mentre Pilat seia al tribunal, la seva esposa li feu arribar aquest encàrrec: «No vulguis saber res d'aquest innocent; aquesta nit, en somni, he sofert molt per ell.» Mentrestant els grans sacerdots i els notables havien convençut la gent que demanessin l'indult de Bar-Abàs i la mort de Jesús. Quan Pilat els preguntà quin dels dos volien que els indultés, ells li respongueren: «Bar-Abàs.» Pilat

Lectura segona

Fl 2,6-11

Jesucrist s'abaixà i per això Déu l'ha exalçat

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de capturar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es feu obedient fins a acceptar la mort, i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare.

els diu: «I de Jesús, tingut per Messies, què n'he de fer?» Tots li respongueren: «Que el crucifiquin.» Digué Pilat: «Per què? Quin mal ha fet?» Ells cridaven més fort encara: «Que el crucifiquin.» Quan Pilat s'adonà que era inútil el seu intent i que més aviat crearia un avalot, es rentà amb aigua les mans davant la gent i els digué: «Jo no soc responsable de la sang d'aquest home; arregleu-vos vosaltres.» Tot el poble respongué: «Que la responsabilitat d'aquesta sang caigui sobre nosaltres i sobre els nostres fills.» Llavors els deixà lliure Bar-Abàs i entregà Jesús,

Continua a la pàgina següent

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, Santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I)
TEMPS DE QUARESMA
(SALTERI: SETMANA 2)

Abril

2. DIUMENGE

Diumenge de Rams, Vermell.

Lectures: Processó Mateu 21,1-11; Missa: Isaïes 50,4-7 / Salm 21 / Filipencs 2,6-11 / Mateu 27,11-54
SANTORAL: Francesc de Pàola, erm. i fund.; Maria Egipcíaca.

3. DILLUNS

Dilluns Sant, Morat. Lectures: Isaïes 42,1-7 / Salm 26 / Joan 12,1-11
SANTORAL: beata Guiomar; Josep l'Himnògraf, monjo.; Nicetas, ab.

4. DIMARTS

Dimarts Sant, Morat. Lectures: Isaïes 49,1-6 / Salm 70 / Joan 13,21- 33.36-38
SANTORAL: Benet de Palerm, rel.; Plató, ab.

5. DIMECRES

Dimecres Sant, Morat. Lectures: Isaïes 50,4-9a / Salm 68 / Mateu 26,14- 25
SANTORAL: Emília, vg. i mr.; Maria-Crescència Höss, rel.; Vicent Ferrer, prev.

6. DIJOUS

Dijous Sant, Blanc. Lectures: Missa de la Cena del Senyor: Èxode 12,1- 8.11-14 / Salm 115 / 1 Corintis 11,23-26 / Joan 13,1-15
SANTORAL: Guillem, ab. ; Marcel·lí, mr.; Sixt I, p. i mr.

7. DIVENDRES

Divendres Sant, Vermell. Lectures: Isaïes 52,13-53,12 / Salm 30 / Hebreus 4,14-16;5,7-9 / Joan 18,1-19,42
SANTORAL: Epifani, b.; Germà, monjo ; Joan Baptista de La Salle, prev. i fund.

8. DISSABTE

Dissabte Sant, Morat. Durant el dia no es pot celebrar cap missa
SANTORAL: Joan d'Organyà, monjo ; Macària, vg.

Ve de la pàgina anterior

després de fer-lo assotar, perquè el crucifiquessin.

Els soldats del governador s'endugueren Jesús a l'interior del pretori, reuniren al seu voltant tota la tropa, li tragueren els vestits, el cobriren amb un mantell de color grana, i li posaren al front una corona d'espines que havien teixit, i a la mà dreta li posaren una canya. Després, per burlar-se'n, s'agenollaven davant d'ell i li deien: «Salve, rei dels jueus.» També li escopien i li preniën la canya per pegar-li al cap. Acabada la burla, li tragueren el mantell, li posaren els seus vestits i se l'endugueren per crucificar-lo. Quan sortien, trobaren un home de Cirena, que es deia Simó, i l'obligaren a carregar-se la creu de Jesús. Arribaren a un indret anomenat Gòlgotha, que vol dir lloc de la Calavera. Li oferiren una beguda de vi barrejat amb fel; ell el tastà, però no en volgué beure. Després de crucificar-lo, es repartiren els seus vestits i se'ls

jugaren als daus. I s'assegueren allà per fer la guàrdia. Sobre el seu cap, havien posat escrita la causa de la seva condemna: «Aquest és Jesús, el rei dels jueus.» Dos bandolers foren crucificats juntament amb ell, l'un a la dreta i l'altre a l'esquerra. Els qui passaven l'insultaven, movien el cap amb aires de mofa i deien: «Tu que vols destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't tu mateix; si ets el Fill de Déu, baixa de la creu.» També se'n burlaven els grans sacerdots amb els mestres de la Llei i els notables. Deien: «Ell que salvava els altres, no és capaç de salvar-se ell mateix! Ell que és el rei d'Israel, que baixi ara de la creu i creurem en ell. Confiava en Déu: que l'alliberi, doncs, si tant se l'estima, ell que deia: Soc Fill de Déu.» Els bandolers que havien estat crucificats amb ell també li feien els mateixos retrets.

Des del migdia fins a mitja tarda s'estengué una foscor sobre tota la

terra. Cap a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: «Eli, Eli, lema sabactani?» Que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» Alguns dels qui eren allí deien: «Ara crida Elies.» Un d'ells anà corrents a prendre una esponja xopa de vinagre i la posà al capdamunt d'una canya perquè begués. Però els altres li deien: «Deixa'l estar. A veure si ve Elies a salvar-lo.» Jesús tornà a cridar amb tota la força i expirà.

En aquell moment la cortina que tancava el santuari s'esquinçà en dos trossos de dalt a baix, la terra tremolà, les roques s'esberlaren, els sepulcres s'obriren i ressuscitaren molts cossos dels sants que hi reposaven; després de la resurrecció de Jesús sortiren dels sepulcres, anaren a la Ciutat Santa i s'aparegueren a molts. Quan el centurió i els soldats que guardaven Jesús veieren el terratrèmol i tot el que havia passat, s'esveraren molt i deien: «És veritat: Aquest home era Fill de Déu.» [...]

Diumenge de Rams. Només l'amor salva

JAUME GONZÁLEZ PADRÓS
Institut de Litúrgia ad instar
Facultatis

Tots ens adonem de la força amb la qual ens arrossega el frenesí de la societat actual. No tenir un moment de calma sembla el mèrit més gran per a molts. Els cristians també podem pensar que la nostra fe només és activitat, caient imperceptiblement en l'activisme fatal. Què he de fer per ser un bon cristià? És una pregunta carregada de bona fe, però equivocada des de la seva arrel. No es fa «res» per ser un bon cristià; en qualsevol cas, cal estar disponible perquè el Pare «et faci» un deixeble fidel del seu Fill per l'acció eficaç de l'Esperit Sant.

Apropar-se a les celebracions de Pasqua amb el desig de contemplar, en la fe, el gran misteri de la redempció és un propòsit excel·lent. Però no oblidem que aquesta sublim simfonia de la nostra salvació està escrita en clau d'amor. A partir d'aquí, la seva interpretació arriba a la bellesa amb què el seu autor la va pensar i la va fer. Què va moure Crist a ser fidel al Pare fins a la creu? La resposta s'imposa: l'amor.

Queden pocs dies per acabar la Quaresma. Ara és necessari concentrar més, si és possible, la mirada en el Crist. No podem oblidar que estem

davant de la voluntat de Déu, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat, per dir-ho amb paraules apostòliques. És aquesta voluntat que empeny el Fill a encarnar-se i a fer-se obedient fins a la mort i mort de creu. Així ens dona exemple, tot salvant-nos, d'una vida segons els designis de Déu, incomprendibles aquests moltes vegades, fins i tot aparentment absurds i injustos, com la mort del natzarè semblava absurda i injusta, però, des de Jesucrist mort i ressuscitat, sempre amarats d'esperança certa. El nostre destí no és el patíbul nu i cruel; no és un calvari sense fi, malgrat que els homes omplim incansablement la terra de crucificats; el seu objectiu —perquè Déu ho vol— és la glorificació, juntament amb la de tota la creació que pateix, ara, dolors com de part.

Fits els ulls en aquesta esperança, és un desig noble que els ensenyaments de la Passió del Nostre Senyor, que aquests dies reviuem, serveixin de testimoni vital per identificar la nostra pròpia vida a la de qui va unir la seva voluntat a la del Pare tan a prop que, en una creu, foren una sola voluntat d'amor i de salvació.

En el tercer aniversari de la mort de Joan Escales (i II)

A Enviny hi ha una casa, Eutopia 2, per a l'estada d'unes dies de silenci, natura i espiritualitat.

JOSEP ESCALES

A la rectoria, Joan Escales va fer les degudes ampliacions per tal d'acollir grups nombrosos.

Infants de 6 a 11 anys. Durant deu dies, estaven ben acompanyats per monitors, visitaven granges, pujaven a la muntanya i es banyaven al barranc de Llarvent. Per mitjà dels monitors, cada dia havien d'escriure un diàleg amb una flor, un xai, un estel... Al vespre, en rotllana, aquest original diàleg era llegit per cadascú, i els qui l'escoltaven feien els seus comen-

taris. Algunes persones que van tenir aquestes experiències m'han explicat les repercussions profundes que van experimentar a Enviny. A aquests cursos els va donar el nom de Percepció, de percebre la naturalesa. En Joan deia: «Jo no els parlo de Déu, però treballem les seves petjades a la natura...»

Adolescents d'11 a 17 anys. Va crear el grup de Marxa. Caminar amb tenda i motxilla i pujar al Tuc de la Cometa i al Montsent. En aquestes caminades, alternades amb temps de descans, aprofitaven per fer xerrades. Els anava bé aquest ritme d'esforç i descans, els afavoria per tractar temes delicats, de manera natural i espontània.

Grups de joves més grans de 17 anys. Era un cap de setmana llarg, on els oferia temes forts, fent les preguntes: «Sigues tu mateix», «Atreveix-te a pensar»...

Grups prematrimonials i d'Encontre matrimonial. Caps de setmana en què, a més del capellà, impartien les xerrades parelles preparades i donaven a conèixer les seves experiències.

L'Encontre matrimonial, que es gloriava d'haver importat d'Amèrica a Barcelona. Tot sovint es queixava que la parella es menja la persona. Sempre s'ha de lluitar per fer reeixir els valors.

Tot el que he explicat aquí ho trobareu al llibre *Eutopia. El llegat de Joan Escales*. Es va publicar amb ocasió de la trobada multitudinària que va tenir lloc a Enviny el 14 de maig del 2022. Noranta persones de diferents indrets hi van fer acte de presència. El llibre consta de sis capítols escrits per persones molt vinculades a en Joan i que expliquen el seu perfil humà i intel·lectual. Tot seguit hi ha una cinquantena d'aportacions breus, però molt personals, sinceres i expressives, que en Joan els va desvetllar. Conclou el llibre amb un epíleg que relaciona l'estima que en Joan va tenir a la natura i l'ecologia, temes avui tan debatuts.

El llibre es pot adquirir a la família Lois, carrer de Lepant, 335, àtic primera, de Barcelona; telèfon: 650 020 100.

Als que vulguin perfeccionar l'experiència de Joan Escales, se'ls recomana visitar Enviny, vora Sort. Allí hi trobaran una sala, equipada amb records d'en Joan, a la casa rectoral. I també poden visitar i habitar una casa, *Eutopia 2*, que en Joan va deixar per a l'estada d'uns dies de silenci, natura i espiritualitat.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Postals des d'Andalusia

«Què hi fa Déu, en una creu?»

Probablement, en aquests dies de celebracions populars, part de Setmana Santa i part de sortides turístiques, algú es podria fer aquesta pregunta, tot contemplant pels carrers i places d'Andalusia les desfildes processionals: «Què hi fa Déu, en una creu?» La resposta, des de la riba de la fe i des de les pàgines de la Revelació, és senzilla: «Salvar la humanitat.»

El relat de la crucifixió ens recorda que el seu regne no és un regne de glòria i de poder, sinó de servei, amor i entrega total per rescatar l'ésser humà del mal, el pecat i la mort. Cantem, adorem i besem la creu de Crist perquè sentim la necessitat de donar gràcies a Déu pel seu amor insondable, sense oblidar que el primer que ens demana Jesús de manera insistent no és besar la creu, sinó carregar amb ella. I això consisteix a seguir les seves passes de manera responsable i compromesa. Reivindicar la creu és apropar-nos servicialment als crucificats, introduir justícia on s'abusa dels indefensos, reclamar compassió on només hi ha indiferència davant dels que pateixen. Serà la nostra manera humil de carregar amb la creu de Crist.

Davant la mort, el creient se sent indefens i vulnerable com qualsevol altre; com es va sentir el mateix Jesús. Però hi ha una cosa que el convida a fiar-se de Déu més enllà de la mort i pronunciar les mateixes paraules de Jesús: «Pare, a les teves mans encomano la meua vida.» Aquest és el nucli essencial de la fe cristiana: deixar-nos estimar per Déu fins a la vida eterna; obrir-nos confiadament al misteri de la mort, esperant-ho tot del seu amor creador.

En aquesta Setmana Santa, que per a tants serà una setmana de festes i celebracions populars, el creient contemplarà el Déu crucificat que ha vençut la mort, ha ressuscitat, i la seva presència enmig nostre ens ofereix a mans plenes «vida i salvació».

ANTONIO GIL

Sacerdot i periodista

Cartes

Documental sobre el Papa

Gràcies a la gentilesa de *Catalunya Cristiana*, el 14 de març passat vaig tenir l'oportunitat d'assistir en primícia a l'estrena del documental *In Viaggio. Viajando con el papa Francisco* al cinema Verdi. El seu visionat no et deixa indiferent. Es tracta de vídeos —alguns d'inèdits— dels viatges que ha fet el Papa des de l'inici del seu pontificat fins al 2022 inclòs, i de les paraules del mateix Papa en els discursos i trobades amb la premsa durant aquests viatges.

Sense narrador, a pèl. Les imatges i les paraules del papa Francesc parlen per si soles, així com la tria dels països visitats: països sempre amb situacions complicades, ja sigui per la guerra, la pobresa crònica, la immigració il·legal o les seves polítiques discriminatòries. El Sant Pare no s'estalvia d'anar a les presons i als barris més desfavorits o de fer discursos incòmodes i sense embuts. La imatge recurrent del nostre planeta des de l'Estació Espacial Internacional, amb qui el Papa manté una conversa, ens transmet la idea de pertinença a una sola humanitat amb destí compartit, i, com massa vegades, som Caïn els uns amb els altres. Malgrat tot, i com diu ell: no deixem mai de somiar, i somiar en gran.

TERESA AMORÓS I MOLINAS

Francesc Torralba

Francesc Torralba coneix la cultura catalana: la nostra història, literatura, filosofia i pensament propi. Pel que fa al seu nomenament com a membre del Dicasteri per a la Cultura i l'Educació, en una entrevista a Ràdio Estel, Torralba assegurava que és una «sorpresa» perquè és un canvi important en relació amb el seu anterior servei com a consultor del Consell Pontifici de la Cultura. Recordo que també va ser entrevistat a *Catalunya Cristiana* amb motiu d'aquest nou nomenament. Moltes felicitats, senyor Torralba!

ANNA MARIA MUNTADA BATLLE

Pregàries actuals

Com a responsable de preparar les pregàries de les misses del dissabte i diumenge de cada setmana a la parròquia de Crist Redemptor de Barcelona, vull expressar que fem el que el Sr. Genís de Tera Domènech suggeria —molt encertadament— en el número 2.269 de *Catalunya Cristiana*: «Pregàries actuals per fets actuals i situacions punyents en la nostra societat i al món...». Com a bons germans, que preguem els uns pels altres en les seves necessitats. «Mentre hi hagi algú caigut, que els altres no descensem fins a aixecar-lo.»

Moltes gràcies, Sr. Genís, pel seu escrit.

MONTSERRAT LLOPART MUMANY

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

Incorporació de veus femenines a Montserrat

L'Escolania crearà un segon cor mixt, format per nois i noies de 17 a 24 anys

MAC

Fotos: Escolania de Montserrat

La notícia ha creat moltíssima expectació. L'Escolania crearà un nou cor, format per nois i noies de 17 a 24 anys, que s'anomenarà Cor de cambra de l'Escolania de Montserrat. Els seus integrants estaran en etapa de formació —serà un cor no professional— i, per aquest motiu, tot i que seran més grans que els actuals, podran ser considerats igualment «escolans» i «escolanes». Aniran vestits amb saia i roquet, i quedaran inscrits en el llibre oficial de vesticions. El seu director serà Pau Jorquera, actual

sotsdirector musical de l'Escolania.

En declaracions exclusives a *Catalunya Cristiana*, el P. Efreem de Montellà, prefecte de l'Escolania de Montserrat, explica que s'ha decidit crear el Cor de cambra de l'Escolania de Montserrat «per poder donar una opció a les noies que vulguin participar de forma activa en la litúrgia de Montserrat a través de l'Escolania, ja que era una de les grans demandes que sempre ens feien moltes persones».

«I, a més, per fer-ho sense perdre el valor que té la tradició cente-

**P. EFREM
DE MONTELLÀ**
«La cultura i la música
són una forma
d'apropament a Déu»

nària que sempre hem seguit, i que és encara molt ben valorada per moltes persones. D'aquesta manera, l'Escolania continuarà com sempre, però ara tindrem el valor afegit d'aquest Cor de cambra, que també comptem que sigui excel·lent», assenyala el P. Efrem.

El prefecte de l'Escolania de Montserrat comparteix l'opinió unànime que la incorporació de veus femenines a Montserrat és un fet històric. «És el primer cop en tots els segles de la història de Montserrat —constata— que s'ha promogut la creació d'un cor propi d'aquestes característiques. Desitgem que sigui un enriquiment per a tothom.»

Així mateix, posa de manifest que «aquest projecte s'ha anat madurant durant molt de temps, anys, i en la seva fase final hi ha intervingut tota la comunitat: primer, debatent-la, i després, votant-la. La seva creació és un projecte que no només volem, sinó que també ens fa il·lusió».

El P. Efrem de Montellà comenta que «és sabut de tothom que la cultura i la música són estimades a

Montserrat, perquè també són una forma d'apropament a Déu. Confitem que aquesta nova iniciativa serà una aportació positiva a tot el que ja fem a Montserrat per servir millor els pelegrins que venen a pregar a la Mare de Déu».

Actes litúrgics

El nou Cor de cambra cantarà un cap de setmana al mes i ho farà en paral·lel a l'actual Escolania. Sempre que aquest nou cor canti a Montserrat, els escolans actuals descansaran i podran passar més temps amb les seves famílies. El nou cor participarà en els actes litúrgics del santuari, com fa habitualment l'Escolania: cantaran la *Salve Regina* i el *Virolai* i a l'ofici de Vespres de dissabte, i a la missa conventual de diumenge.

Les noies i els nois que el formin tindran l'oportunitat de formar-se en diversos aspectes relacionats amb la tècnica vocal, la vivència espiritual, l'entorn natural o la cultura a través d'activitats organitzades per persones vinculades a l'Escolania i a la comunitat benedictina.

La voluntat del monestir és que aquest nou Cor de cambra comenci a cantar a partir del curs vinent, 2023-2024. Per formar-ne part, anualment es farà una selecció de cantaires mitjançant unes audicions. Les primeres seran els propers dissabtes 27 de maig i 3 de juny.

Els aspirants hauran de complir els requeriments de formació següents: bon nivell de lectura musical, experiència en cant coral, ser sensibles al fet religiós cristià i també es valorarà positivament que estiguin cursant estudis de cant. Aquest projecte va dirigit a estudiants de música, de cant, de direcció i de disciplines relacionades. Els qui hi estiguin interessats poden demanar informació a través del correu electrònic escolania@escolania.cat.

De cara al futur, l'Escolania voldria que el fet de formar part d'aquest Cor de cambra pogués oferir algun tipus de reconeixement als seus membres. Actualment s'estan cercant possibilitats a través del Departament d'Educació de la Generalitat i dels Conservatoris de Catalunya, tant de grau professional com superior.

«El llibre, com a monestir, és un lloc on podem connectar amb nosaltres mateixos»

El filòsof Armando Pego publica el volum «Poética del monasterio», d'Ediciones Encuentro

EDUARD BRUFAU

La descristianització d'Occident i la crisi general de la nostra civilització no són fenòmens deslligats l'un de l'altre. Armando Pego, catedràtic a la Facultat de Filosofia de La Salle Campus Barcelona-URL, intenta en el seu darrer llibre, *Poética del monasterio* (Ediciones Encuentro), fer de la vida monàstica el cor al voltant del qual se sostingui la vida cristiana i cultural del món contemporani.

Com definiria la seva darrera obra?

Poética del monasterio és un llibre que no sabria definir ben bé del tot. No és exactament una obra acadèmica, però tampoc no és un assaig ni una obra literària... Diria que més aviat és una barreja de tots aquests gèneres. Crec que la meua generació està una mica cansada de tanta metodologia universitària, de tantes acreditacions, i el que volem és buscar l'expressió de la veu personal a través d'un escrit.

Quines qüestions hi ha volgut tractar?

El llibre gira al voltant de tres figures clau de la tradició cristiana occidental avui posades en qüestió: el pare, el mestre i el monjo. Al voltant d'aquestes tres figures fonamentals he intentat construir un monestir, un espai — aquest llibre— que és simultàniament físic i simbòlic. El llibre, com a monestir, és un lloc on la gent pot trobar un espai per al silenci i la soledat, i també per connectar amb si mateix. De fet, això és el que són els monestirs: un indret de trànsit, de pas, caracteritzat per l'hospitalitat dels qui hi viuen, com bé estipula la Regla de sant Benet.

En quin sentit el seu llibre vol ser un monestir?

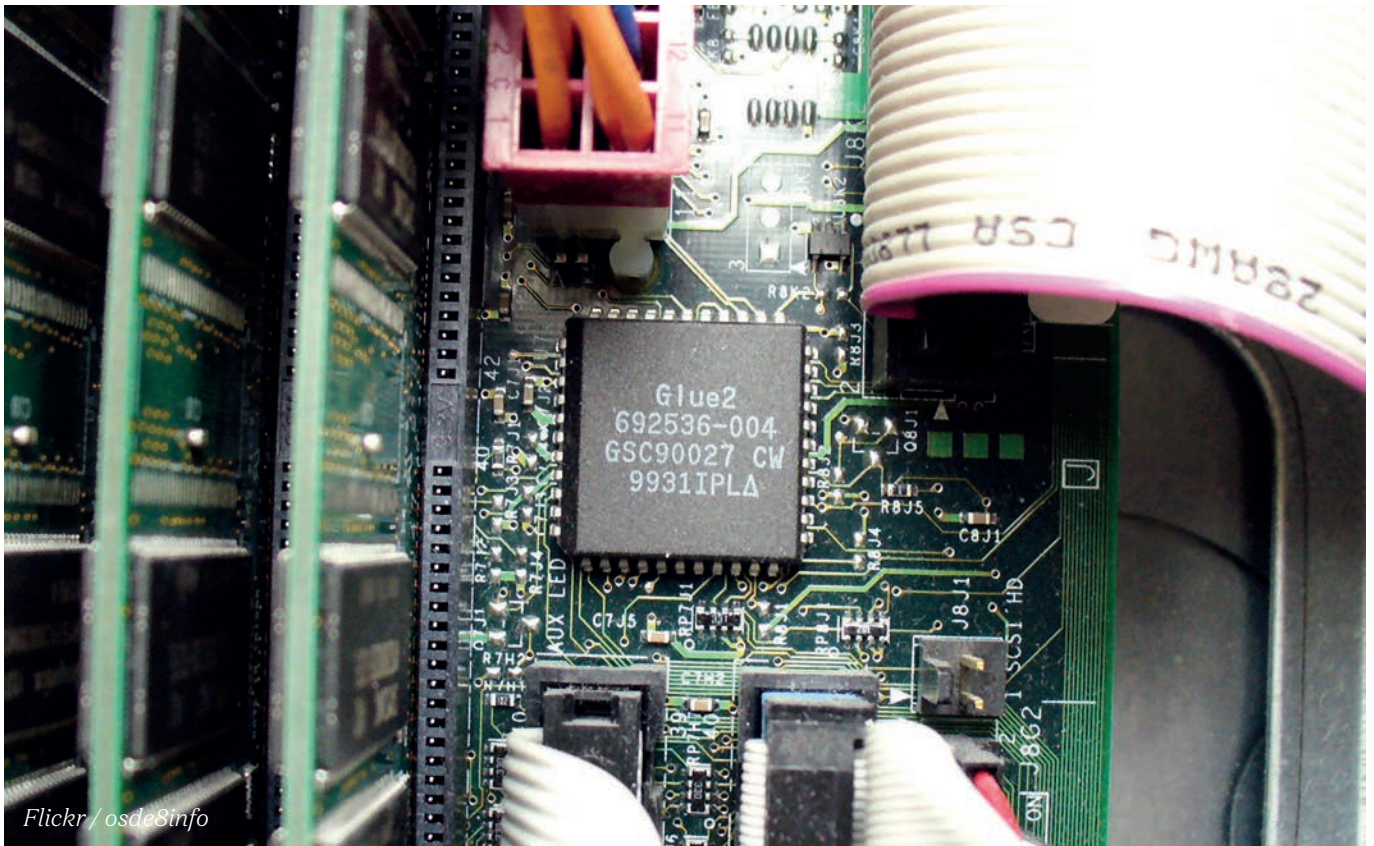
Com he dit, els monestirs són llocs on els creients van per trobar-se amb si mateixos. *Poética del monasterio* també vol ser això. En aquestes pàgines he volgut mostrar al món el meu itinerari intel·lectual a través de set parts, que intenten reproduir a la seva manera les set parts de cada hora litúrgica (l'introït, els salms, el responsori, les lectures...). A partir d'aquí, faig una revisió dels grans problemes contemporanis al voltant de la qüestió antropològica, el tema de la família, la qüestió de l'estètica (quin tipus d'art connecta avui dia amb el fons de les persones, amb la seva manera de percebre Déu...).

En la seva obra es refereix sovint a la qüestió de la modernitat.

Efectivament, hi he volgut reflectir què és la modernitat des del punt de vista religiós, que és un tema que m'interessa des de fa molts anys. La modernitat dins de l'Església comença al segle XVI, amb el Concili de Trento, i es tanca al segle XX amb el Concili Vaticà II. Ara, per tant, ens trobem en una altra etapa... He anat reflexionant sobre figures de l'espiritualitat de la modernitat que han quedat amagades, o pràcticament proscrietes, i les he anat situant en aquestes pàgines, que es despleguen com un petit monestir.

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Projecte per posar en marxa el nou sincrotró Alba II

Flickr / osde8info

Entre altres aplicacions importants, contribuirà en el desenvolupament de xips.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

És ben conegut el sincrotró Alba, que tenim a Cerdanyola del Vallès des del 2010 i que tants avenços científics ens ha proporcionat. De les seves dades obtingudes, se n'han publicat més de 1.900 articles i un 30% dels experiments fets han assolit rellevància industrial. Com que ofereix imatges d'objectes diminuts amb resolucions nanomètriques, ha servit per desenvolupar fàrmacs, xips i energies verdes, entre altres aplicacions importants. Ha quedat ben palesa la seva utilitat pràctica.

Ara bé, en vistes que el nombre d'experiments que empreses i comunitats científiques sol·liciten fer amb l'Alba és més del doble del que pot dur a terme i tenint en compte els avenços que s'han fet en la construcció de sincrotrons, s'ha decidit ampliar-lo. Ja s'ha posat en marxa el projecte d'un nou sincrotró més potent que tindrà un poder de resolució nanomètrica deu vegades superior al de l'actual, a més d'actuar a més

gran velocitat, perquè farà els experiments més ràpids, i altres avantatges. Serà l'Alba II. S'ha fet una ampliació del terreny de les instal·lacions de l'Alba a Cerdanyola amb 40.000 metres quadrats més que ha donat la Generalitat, així es duplicarà la seva extensió actual. Però portar-ho a terme serà llarg. Es preveu que l'Alba actual continuï treballant fins al 2029. Aleshores s'interrompran les operacions per reprendre l'activitat, que ja serà nova i més perfecta, amb l'Alba II el 2031.

De moment, el Govern espanyol ja ha aportat 17,5 milions d'euros per a aquest millorament del sincrotró de Cerdanyola, amb la perspectiva d'una inversió utilitària. I... què hi hem dir nosaltres? És clar que no podem negar que tot progrés científic o industrial s'ha de considerar benvingut. Només cal que la humanitat en faci bon ús. Esperem que en el cas present siguin, doncs, ben invertits els milions que costarà.

GENT DE CASA

Teresa Guasch i Toda

Declarada serventa de Déu el 1993,
Teresa Guasch i Toda va ser venerable l'any 2004.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Fa uns quatre mesos, en aquesta secció de *Gent de Casa* parlàvem de la mare Teresa Toda, fundadora de la congregació de les Germanes Carmelites Tereses de Sant Josep. Vam prometre fer-ho properament de la seva filla, Teresa Guasch i Toda, col·laboradora principal i continuadora de la seva obra.

Teresa Guasch va néixer a Riudecanyes, com la seva mare Teresa Toda, el 28 de maig del 1848. Va ser batejada l'endemà a la parròquia de Sant Mateu Apòstol. Filla única, els seus pares estaven en litigi des d'abans del seu naixement per l'abandonament del pare, Antoni Guasch, enrolat en aventures carlines durant la guerra dels Matiners. Va arribar fins i tot a emportar-se la filla; cercarien

en la mare l'empara i la separació eclesiàstica. La noia va créixer, des dels tres mesos, a Tarragona, amb la mare, l'àvia i els oncles. Va rebre una acurada formació al col·legi de la Companyia de Maria.

Quan la seva mare, orientada pel canonge Caixal, de la catedral de Tarragona, després bisbe d'Urgell, va iniciar els passos per fundar la congregació, Teresa Guasch no va tenir dubtes. Sentí la crida de la vocació i s'identificà completament amb el projecte matern de tenir cura de noies orfes i abandonades, cosa que ja tenia determinada i possiblement ho hauria realitzat igualment en altres circumstàncies.

El 1883, quan el bisbat de Barcelona els aprova les primeres constitucions de la congregació, Teresa Toda, Caterina Pera, Maria Vallès, Rosa Capdevila i Teresa Guasch professen a l'institut. Ella ho farà amb el nom de religió de Teresa del Sagrat Cor de Maria, i es va dedicar inicialment a la tasca de mestra de novícies de l'establiment.

El 1898, amb el dolor de la mort de la seva mare el 30 de juliol, és escollida per al capítol general, celebrat el mes d'octubre, mare superiora general. Des d'aquest lloc veurà amb alegria l'aprovació diocesana de la institució i, el 1911, la definitiva. També veurà com la congregació, que té set establiments, creix amb casa a Roda de Berà el 1902, Sabadell el 1906 i Tarragona el 1916.

La salut de la mare Teresa Guasch, a partir del 1912, en què travessa una greu malaltia, va minvant cada vegada més. Va passant com pot els darrers anys de la seva vida. La congregació s'ha enfortit i s'ha consolidat; la llavor sembrada ja germina i tot apunta a una collita abundant.

Moria el 15 de desembre del 1917. El 1959 el bisbat de Barcelona va obrir-ne el procés de beatificació. Va ser declarada serventa de Déu el 1993 i, després, venerable l'any 2004. Avui, les Germanes Carmelites Tereses de Sant Josep són presents a diversos punts de l'Estat, però també a molts països d'Àfrica i d'Amèrica del Sud i de Centreamèrica.

GABRIEL RICHÍ ALBERTI

Vamos también nosotros
Editorial San Pablo, 2023, 112 pàg.

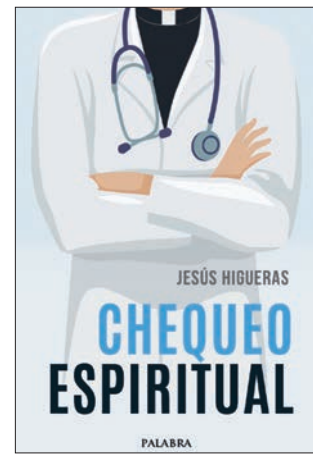
Per comprendre i viure millor la litúrgia de la Setmana Santa sorgeixen aquestes meditacions, constituïdes com un itinerari de seguiment del Crist. Són una ajuda para viure i renovar el misteri de la nostra fe cristiana, una guia per aprofundir i celebrar amb plenitud el temps litúrgic més intens de l'any.

PERE VENTURA ARNAN

Conocer el sentido de los Evangelios
Editorial Claret, 2023, 262 pàg.

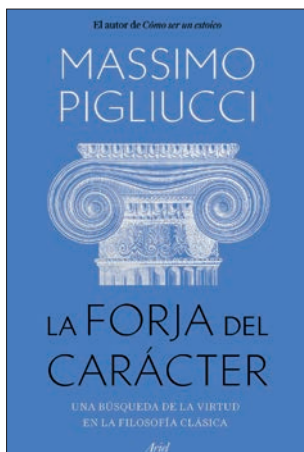
L'autor ha recollit i traduït els comentaris als Evangelis dominicals de Mn. Josep M. Aragonès. L'objectiu és ajudar a la comprensió d'uns textos que poden resultar difícils d'interpretar per als fidels. Els amplis coneixements teològics de Mn. Aragonès caracteritzen aquests comentaris plens de saviesa pastoral.

JESÚS HIGUERAS

Chequeo espiritual
Ediciones Palabra, 2023, 192 pàg.

En aquestes pàgines, el teòleg Jesús Higuera proposa acompanyar-nos per tal de fer-nos una mena de «revisió mèdica espiritual». És Déu un metge pacient i savi, el qual, amb una tendresa infinita, sabrà què necessitem canviar per poder caminar per la vida d'una manera més lliure i més feliç.

MASSIMO PIGLIUCCI

La forja del carácter
Editorial Ariel,
2023, 256 pàg.

A través de diverses històries de pensadors com ara Sòcrates, Aristòtil, Sèneca o Plutarc, l'autor ofereix una visió completa de la filosofia clàssica i el conreu de la personalitat, la virtut i l'excel·lència. Una obra que ens proporciona lliçons sobre el nexse inseparable entre filosofia, política i lideratge.

JOHN BOYNE

Quan el món es va trencar
Editorial Empúries,
2023, 416 pàg.

Gretel Fernsby, de 91 anys, du una vida tranquil·la, malgrat amagar un passat fosc. No parla mai de com va fugir de l'Alemanya nazi quan tenia 12 anys, ni dels anys de postguerra a França amb la mare. I sobretot, no parla del pare, el comandant d'un dels camps d'extermini més tristament cèlebres del Reich.

LAURA BOSCH MARTÍNEZ i JORDI MONTLLÓ BOLART (editors)

Entre caminos, brujas i tempestes: les creus del Vilassar històric
Museu Comunitari de Cabrils,
2023, 150 pàg.

Aquest llibre és el fruit d'un treball interdisciplinari (historiadors, arqueòlegs, antropòlegs...) sobre un objecte d'estudi patrimonial concret: les creus del Vilassar històric. Moltes de les creus estan vinculades a llegendes, que no tan sols es poden llegir sinó escoltar a través de la inserció de codis QR.

CRÍTICA DE TEATRE

ANDREU SOTORRA

La companyia Dagoll Dagom tanca mig segle amb un gran espectacle musical que fa honor al modernisme que va intentar establir Santiago Rusiñol. I ho fa amb aquella «alegria», la que «passa» i potser no tornarà, però que haurà deixat una enorme empremta al llarg dels cinquanta anys d'histò-

Que entrin els clowns!

ria, sempre amb el vaixell de *Mar i cel* a punt a les drassanes per embarcar-s'hi ni que sigui per última vegada horitzó enllà.

L'alegria que passa és un espectacle musical que captiva des del primer moment fins a la nota final. El ritme no té aturador. La banda sonora marca tots els passos, els anar i venir i els girs de guió. Es podria dir que és un gran ventall que s'obre per explicar una història que conté intriga, odi, gelosia, amor, conformisme, somni, repressió, obrerisme, caciquisme, llibertat i feminisme.

Sinopsi d'època rusiñoliana: el món monòton, trist, materialista i gris del poble amb una única fàbrica de la qual tothom en viu i l'Amo i l'Alcalde que té tots els treballadors agafats en un puny. I l'art, la *troupe* ambulat, l'alegria, la bellesa, el

canvi que representa la companyia de saltimbanquis. El món de la prosa i el món de la poesia.

El repartiment de l'obra és senzillament rodó. Ni que sigui un tòpic me'l permetré: un bombó. Extraordinària la recuperació de l'actriu i cantant Àngels Gonyalons que aquí fa una barreja de gèneres d'upa amb el doblet del paper de l'Alcalde i Amo de la fàbrica i també el del gran Clown. Ella encapçala un repartiment de primera sense excepció que canta, balla, toca instruments i dramatitza.

Dagoll Dagom ha eixamplat la trama amb les aportacions musicals i coreogràfiques que mantenen en viu tot l'auditori durant una hora i tres quarts. Tot en un marc escenogràfic que pot semblar auster, però que té estructura, a la vegada, de gran musical.

«Que entrin els clowns!», anuncia el mestre de cerimònies. Del rap coreogràfic inicial a la peça insígnia de *L'alegria que passa* amb una invitació enverinada: «Benvinguts al meu poble, / poble gris, / un de tants i tants pobles. / Pobles habitats, però poc habitables. / Atrapats entre quatre carreteres, / portant una vida sense llustre ni rastre, / però res destacable... / I no saps com sortir de la roda.» I al final, arriba la pregunta clau llençada a l'aire: «Qui ens despertarà...? Qui ens despertarà...? Qui ens despertarà...?»

© David Ruano

L'actriu i cantant Àngels Gonyalons té un doble paper en aquesta versió del musical «L'alegria que passa» de Dagoll Dagom.

AMB BON HUMOR

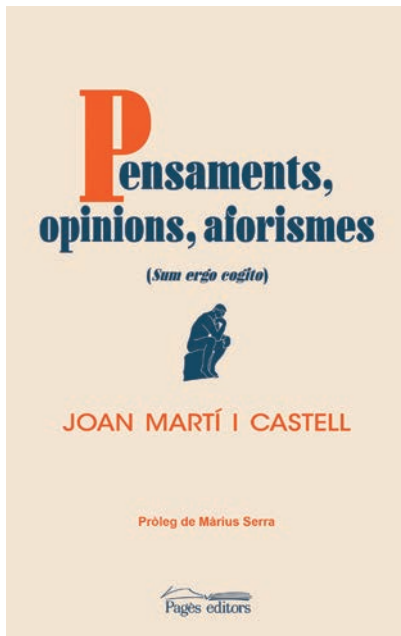
«L'ALEGRIA QUE PASSA», de Santiago Rusiñol
 TEXT, LLETRES I MÚSICA: Marc Rosich i Andreu Gallén
 INTÈRPRETS: Mariona Castillo, Jordi Coll, Júlia Genís, Eloí Gómez, Àngels Gonyalons, Pol Guimerà, Basem Nahnouh, Pau Oliver i David Pérez-Bayona
 DIRECCIÓ: Marc Rosich. Dagoll Dagom
 Teatre Poliorama, Barcelona.
 Fins al 14 de maig.

CRÍTICA LITERÀRIA

Paraules per pensar i reflexionar

JOSEP M. GRAU PUJOL
Historiador

JOAN MARTÍ CASTELL

Pensaments, opinions, aforismes (sum ergo cogito)
Pagès editors, 2022, 178 pàg.

La saviesa popular es transmetia fins fa unes dècades de generació en generació. El fet que els avis o algun oncle convisquessin a la mateixa llar afavoria que les dites i els aforismes, fruit de l'observació i experiència de segles enrere, poguessin sobreviure. Avui, amb els pisos petits, les residències de vells i l'ús de les tecnologies (televisió, internet, especialment les xarxes, com Twitter, Telegram, Instagram...), s'afavoreix l'ús de les imatges i les frases curtes, en un món cada vegada més visual, accelerat, que no ens permet aturar-nos a reflexionar.

El Dr. Joan Martí (1945), catedràtic emèrit de Filologia Catalana a la Universitat Rovira i Virgili, ens ofereix un extens recull de pensaments per reconnectar diferents mons: els joves amb els adults, els que viuen als pobles i a les ciutats, els que tenen estudis bàsics i els universitaris, els catalans i els estrangers que han escollit el nostre país com a residència per viure i es volen integrar. Gràcies al llibre podem millorar el nostre llenguatge, aprendre filosofia pràctica i intentar ser bones persones, com els avantpassats que ens han precedit, que van haver d'adaptar-se als canvis, en un món ple de dificultats, a base del treball i sacrifici.

Les temàtiques que tracta són ben diverses: de la mort a la vida, passant per les ideologies (comunisme i democràcia), la religió, la política, la nació, l'art, la ciència, les paradoxes que ens trobem el dia a dia, etc. Vegem-ne algunes: «Ser diferents és justament el que permet que ens reconeguem com a iguals»; «molts dels qui parlen de la bondat de les ciències humanes, les titllen cínicament d'inútils»; «correm massa per arribar a no sabem on»; «si no guardem la memòria històrica, perdem experiència, coneixement»; «la corrupció de qui governa acreix la corrupció dels governats».

És una obra fàcil de llegir, a trossos, no de cop, a fi d'assimilar-ne lentament el contingut al tren, al metro, quan fem una pausa per esmorzar, dinar o al final de la jornada. També esdevé un regal idoni per a familiars i amics, a fi que tots llegats avancem com a persones.

UN NOU LLINDAR

La pregunta més radical

Ho llegim a l'Evangelí: «Des del migdia fins a mitja tarda s'es-tengué una foscor sobre tota la terra. Cap a mitja tarda Jesús cridà amb tota la força: "Eli, Eli, ¿lemà sabactani?" que vol dir: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?» (Mt 27,45-46). Paraules dites en arameu, l'expressió més íntima apresada en la infantesa i ara dita en l'extrem de la confiança, encara que sigui per pronunciar el crit més amarg de la vida, en la sensació d'abandó del darrer moment. Paraules que són una pregària plena d'humanitat i de solitud, la prova d'una encarnació duta a l'extrem més radical.

En el seu rerefons hi ha el «per què?» més radical de la història, per al qual els homes i les dones de tots els temps han cercat amb deler una resposta. Pregunta plena de misteri que segueix i seguirà plantejada sempre. El problema del mal té la resposta en la injustícia de la creu de Jesús, quan també diem «per què?». M'arrabassa el cor contemplar el mal dels innocents i de tanta gent per a la qual el Via Crucis de cada dia és una perenne incomoditat per culpa dels qui carreguen injustament qualsevol creu als altres. Només Jesús ens ajuda a portar-la. Però, sobretot, en els malalts i en els qui més pateixen he après la vivència d'una força extraordinària. Mai no he sentit un crit amarg d'abandó ni detectat un gest de rebel·lió. En ells he vist el Crist crucificat que estima i em diu: «Tot això, per a tu!» És la revelació de l'autèntica pobresa de les benaurances en persones senzilles, pares i mares de família i joves que, en el moment de la mort, s'han manifestat com la màxima expressió de l'amor de Déu amb una saviesa que ve de dalt, com la de Jesús a la Creu que ho confia tot a l'amor del Pare.

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Agenda

Barcelona

ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ

El **diumenge 2 d'abril**, a les 17.30, concert de música antiga amb el Duet Figueras-Garcia a favor de la Fundació Manos Providentes; el **Divendres Sant**, a les 19.00, pregària per la pau amb la participació d'ucraïnesos i russos (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **diumenge 2 d'abril**, a les 17.45, *lectio divina* en grup amb la Gna. Catalina Terrats (c/ Anglí, 55 - Barcelona).

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

Del **dilluns 3 d'abril al dimecres 5**, a la basílica de la Puríssima Concepció (c/ Roger de Llúria, 70 - Barcelona), exercicis en la ciutat *Patiment i dolor: l'amor tot ho suporta* amb fra Arun de Madurai; a les 19.00, missa; a les 19.30, inici dels exercicis; el **Divendres Sant**, a les 18.00, via crucis interparroquial de la basílica de la Puríssima Concepció i la parròquia de Sant Francisc de Sales. Participació del cos de portants de la basílica, els armats i els estaferms de la confraria de Sant Anastasi de Badalona.

III CENTENARI DE LA CONGREGACIÓ DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS

El **Dijous Sant**, a les 12.00, àngelus a la parròquia de Santa Maria de Badalona; a les 19.00, missa de la Cena del Senyor; a les 21.00, processó dels misteris; el **Divendres Sant**, a les 12.00, corona dels set dolors de Maria; el **Dissabte Sant**, a les 19.00, sermó de la Soledat i corona dels set dolors de Maria; el **Diumenge de Pasqua**, a les 11.30, a la parròquia de Santa Maria, processó de l'Encontre i missa solemne.

Girona

CATEDRAL

El **Diumenge de Rams**, a les 11.00, benedicció de rams a la plaça dels Apòstols, processó i missa; el **Dijous Sant**, a les 19.00, missa de l'Última Cena; el **Divendres Sant**, a les 17.00, Passió del Señor; el **Dissabte Sant**, a les 22.00, Vetlla Pasqual.

Lleida

CATEDRAL

El **Diumenge de Rams**, a les 12.00, benedicció de rams i eucaristia presidida pel bisbe Salvador Giménez; el **Dijous Sant**, a les 20.00, Cena del Senyor; el **Divendres Sant**, a les 19.00, ofici de la Passió; el **Dissabte Sant**, a les 23.00, Vetlla Pasqual.

Solsona

CATALONIA SACRA

El **dissabte 8 d'abril**, a les 11.30, visita guiada *L'orgue de la catedral de Solsona* amb Carles Freixes. Inscripcions: tel. 693 720 202.

Tarragona

CATEDRAL

El **Diumenge de Rams**, a les 10.30, benedicció de rams i eucaristia presidida per l'arquebisbe Joan Planellas.

«ECCE HOMO»

El **dimecres 5 d'abril**, a les 20.30, sortida del Misteri de l'Ecce homo des de l'interior de la prioral de Sant Pere de Reus.

Tortosa

MISSA CRISMAL

El **dilluns 3 d'abril**, a les 11.00, Missa crismal a la catedral de Tortosa.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Per una major difusió d'una cultura de la no-violència, que passa per un ús cada vegada menor de les armes

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €
Gibraltar i Portugal: 145 €
Resta d'Europa: 222,99 €
Amèrica i Àfrica: 254,19 €
Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de **appec**
editors de revistes i digitals
Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef

Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Juan Manuel Bajo, Pilarín Bayés, Eduard Brufau, Venancio Carrión, Carme Escales, Josep Escales, Juanjo Fernández, Quique Fernández, Antonio Gil, Josep Maria Grau, Jaume González Padrós, Carlos Goñi, Pilar Guembe, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Lucia Montobbio, Rodrigo Moreno, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Quique, Leticia Soberón, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Lluç Torcal, Montserrat Unterlöhner

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralte (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES

Dipòsit Legal B 14.387/79

ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

CARME MUNTÉ MARGALEF

Lourdes Altés era la responsable del projecte *UB Saludable*, de la Universitat de Barcelona, fins que es va jubilar, el 15 de desembre passat. Aleshores va decidir fer una experiència missionera. A través de l'ONG dels Missioners Claretians de Catalunya, Enllaç Solidari, i del P. Josep Roca, es va posar en contacte amb els Claretians de l'Índia. Des del febrer està fent un servei missioner a la Claretian Mercy Home de Madurai.

La Claretian Mercy Home de Madurai acull infants i ancians abandonats. Quins són els eixos del projecte?

És un projecte complet i complex. Acullen nadons de dies i mesos. Sempre hi ha més nenes que nens, perquè les nenes a l'Índia han de pagar un dot quan les casen alhora que les consideren menys útils per treballar. També acullen infants fins als 5 anys i gent gran. La casa està dirigida per un claretià i compta amb la col·laboració de les germanes de la congregació Charity of St. Mary. A la casa hi ha 4 germanes: la superiora, que porta la casa; dues infermeres, i la responsable dels nadons, a més de 5 treballadores. Tot funciona com un rellotge. A més, els nens tenen un mestre de dilluns a dissabte de 9 a 17 h.

Com contribueix al projecte?

Són tasques senzilles. Al matí dono suport a la feina amb els nadons: bany, canvi de roba i biberó. Després de dinar faig una activitat d'exercici físic amb la gent gran, per potenciar els neurotransmissors. Fem exercicis de força, pintura, acolorir, risoteràpia, percepció auditiva i jocs de diversió. Després, surto a caminar i jugar amb els infants a l'exterior de la casa. Fem activitats de dibuixar i ballar. També em toca anar al darrere dels petits i enfadar-me amb els grans perquè han deixat la classe desendregada.

Quin futur els espera a aquests infants? És fàcil l'adopció?

A més de ser un casa d'acollida, és una agència oficial d'adopció, lligada al Govern de Tamil Nadu. En el temps que porto he viscut dues adopcions. Malauradament, tam-

Lourdes Altés, missionera a l'Índia

Lourdes Altés amb Chandralekha, una treballadora de la Claretian Mercy Home.

«Els desequilibris del món són massa grans per silenciar-los»

bé he assistit a l'arribada de dues germanes, la grand'any i mig i la petita de mesos. La més gran fa més de quinze dies que és aquí i encara plora. A més, té unes al·lèrgies a les cames i als braços que fan feradat. És important aquest aspecte de l'adopció, perquè només poden estar aquí fins als 5 anys. Si no han estat adoptats, els transfereixen a una altra casa d'acollida. D'altra banda, també hi ha alguns apadrinaments, encara que pocs. Bàsicament serveixen per pagar els estudis, el transport i el material escolar.

Quines són les principals dificultats d'adaptació a un país i a una cultura tan diferent?

Totes les grans ONG que he visitat a Barcelona han deixat d'agafar voluntariat de fora de l'Índia, per-

què no els sembla gaire pràctic. Amb molta raó, ja que s'hi parlen 3.000 idiomes diferents i necessites, com em passa a mi, algú que et tradueixi. Jo he tingut sort perquè m'han acollit i gairebé m'entenc amb la gent per signes. A més, amb els nens la comunicació sempre resulta més senzilla mitjançant l'amor, la tendresa i el joc. També he de dir que en molts moments em sento sola, no hi ha altres voluntaris i em costa expressar-me amb fluïdesa en anglès. Dit això, estic molt contenta de ser aquí, l'amor i la gratitud que la gent et torna compensa totes les dificultats. T'adones de totes les coses per les quals hauríem de donar gràcies. Els desequilibris del món són massa grans per silenciar-los. Hem d'aixecar la veu.

Sagrada Família és

SETMANA

SANTA

Consulta tota la programació a
sagradafamilia.org

